

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

7 päivänä heinäkuuta 2004*

Asiassa T-37/04 R,

Região autónoma dos Açores, edustajinaan solicitor M. Renouf, solicitor S. Crosby,
solicitor C. Bryant ja barrister H. Mercer,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään J. Monteiro ja F. Florindo Gijón,

vastaajana,

jota tukevat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään T. van Rijn ja B. Doherty,
prosessiosoitte Luxemburgissa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ja

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään N. Díaz Abad ja E. Braquehais Conesa, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina,

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lykkäämään osittain tiettyjä yhteisön kalastusalueita ja kalavaroja koskevan pyyntiponnistuksen hallinnoinnista, asetuksen (ETY) N:o 2847/93 muuttamisesta sekä asetusten (EY) N:o 685/95 ja (EY) N:o 2027/95 kumoamisesta 4 päivänä marraskuuta 2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1954/2003 (EUVL L 289, s. 1) ja erityisesti sen 3 artiklan, 5 artiklan 1 kohdan, 11 artiklan, 13 artiklan b alakohdan ja 15 artiklan sekä liitteen täytäntöönpanoa, siltä osin kuin asetus koskee Azorien vesialuetta, ja/tai määräämään kaikista muista tarkoituksenmukaisiksi katsotuista väliitoimista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 1 Nyt käsiteltävänä olevan väliitoimihakemuksen kannalta merkityksellisiä oikeussääntöjä ovat yhteisön yhteistä kalastuspolitiikkaa (jäljempänä YKP) koskevat oikeussäännöt, erityisesti siltä osin kuin on kysymys Portugalin lainkäyttövaltaan

kuuluvasta alueesta, joka ulottuu 200 meripeninkulman päähän Azorien perusviivasta (jäljempänä Azorien vesialue), eli Azorien talousvyöhykkeestä. Asiaa koskevat oikeussäännöt ovat monitahoisia, ja niihin kuuluu suuri määrä johdetun oikeuden säädöksiä, joilla säännellään kalastusta tällä alueella.

A Säännöt, joilla rajoitetaan pääsyä Portugalin lainkäyttövaltaan kuuluville vesialueille, erityisesti Azorien vesialueelle

- 2 Espanjan kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittyttyä yhteisöön 1.1.1986 ulkomaisten alusten pääsyä Portugalin lainkäyttövaltaan kuuluville vesialueille, muun muassa Azorien vesialueelle, on säännelty yhtäältä Espanjan kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittymisestä Euroopan talousyhteisöön ja Euroopan atomienergiayhteisöön tehdyn sopimuksen (EYVL 1985, L 302, s. 9; jäljempänä liittymisasiakirja) määräyksillä ja toisaalta myöhemmillä johdetun oikeuden säädöksillä.
- 3 Erityisesti liittymisasiakirjan 154–166 artikla ja 346–363 artikla sisälsivät Espanjassa ja Portugalissa harjoitettavaa kalastusta koskevia siirtymäajan määräyksiä. Neuvosto on liittymisasiakirjan 162 ja 350 artiklan sekä EY:n perustamissopimuksen 43 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 37 artikla) nojalla hyväksynyt mukautetun siirtymäajan järjestelmän, josta säädetään Espanjan ja Portugalin liittymisasiakirjan kalastusta koskevissa luvuissa määrättyä järjestelmää koskevista mukautuksista 30 päivänä toukokuuta 1994 annettussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1275/94 (EYVL L 140, s. 1). Tässä asetuksessa on vahvistettu institutionaalinen järjestelmä, jonka perusteella neuvosto pystyy toteuttamaan uusia toimenpiteitä. Liittymisasiakirjan 353 artiklan mukaan mukautetun siirtymäajan järjestelmän piti olla voimassa 31.12.2002 asti.
- 4 Neuvosto on antanut asetuksen N:o 1275/94 nojalla kaksi asetusta eli tiettyjä yhteisön kalastusalueita ja kalakantoja koskevasta pyyntiponnistusten hallinnosta

27 päivänä maaliskuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 685/95 (EYVL L 71, s. 5) ja tiettyjä yhteisön kalastusalueita ja kalakantoja koskevasta pyyntiponnistusten hallintojärjestelmästä 15 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2027/95 (EYVL L 199, s. 1) (jäljempänä yhdessä vuoden 1995 asetukset).

- 5 Vuoden 1995 asetuksissa säännellään pääsyä Portugalin lainkäyttövallassa oleville vesialueille, muun muassa Azorien vesialueelle. Niissä säädetään muun muassa pyyntiponnistusta rajoittavasta järjestelmästä, jossa ulkomaisilta aluksilta nimenomaisesti evätään pääsy Azorien vesialueelle.

- 6 Asetus N:o 685/95 sisältää säännöksiä, joissa evätään tonnikalaa pyytäviltä espanjalaisilta aluksilta pääsy Azorien vesialueelle (8 artikla ja liitteessä III oleva 3 kohta).

- 7 Asetuksen N:o 2027/95 liitteessä I määritetään jokaiselle jäsenvaltiolle kalastuspaikkakohtainen vuotuinen pyyntiponnistuksen enimmäistaso. Tässä liitteessä asetettujen rajojen mukaan Portugali on ainoa jäsenvaltio, jolla on oikeus pyytää syvänmeren kalalajeja Azorien vesialueella. Liitteessä ei myöskään osoiteta mitään kiintiötä vedettävillä pyydyksillä harjoitettavaan pohjakalalajien ja syvänmeren kalalajien pyyntiin Azorien vesialueella, millä itse asiassa kielletään vedettävien pyydysten käyttö tällä vesialueella.

B Muut asiassa merkitykselliset asetukset, joita sovelletaan Azorien vesialueeseen

- 8 Eräissä muissa asetuksissa, joita sovelletaan muun muassa Azorien vesialueeseen, säännellään asiassa merkityksellisiä kysymyksiä, muun muassa suurimpia sallittuja saaliita (TAC), syvänmeren lajeihin kohdistuvaa pyyntiponnistusta ja sallittujen pyydysten käyttöä.

1. *Perusasetus*

- 9 Elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa 20 päivänä joulukuuta 2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2371/2002 (EYVL L 358, s. 59) on tällä hetkellä voimassa oleva perusasetus, jota sovelletaan nyt vireillä olevassa oikeudenkäynnissä.
- 10 Perusasetuksen 1 ja 2 artiklassa säädetään, että YKP:n soveltamisalaan ”kuuluvat elollisten vesiluonnonvarojen säilyttäminen, hoito ja hyödyntäminen — — ” ja että YKP:lla ”varmistetaan sellai[n]en elollisten vesiluonnonvarojen hyödyntäminen, joka luo talouden, ympäristön ja sosiaalisten tekijöiden osalta kestävä tulosuhteet”. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi perusasetuksen 4 artiklassa säädetään, että ”neuvosto vahvistaa yhteisön toimenpiteitä, jotka koskevat vesialueille pääsyä ja vesiluonnonvarojen käyttöoikeutta sekä kestävä kalastustoiminnan harjoittamista” ja että tällaiset toimenpiteet ”vahvistetaan ottaen huomioon käytettävissä olevat tieteelliset, tekniset ja taloudelliset lausunnot — — ”. Hyväksytyt toimenpiteet voivat koskea tiettyjä lajeja tai ryhmiä, ja ne voivat sisältää senkaltaisia toimenpiteitä kuin ”tavoitteiden vahvistaminen”, ”saaliiden rajoittaminen”, ”pyyntiponnistuksen rajoittaminen” ja (esimerkiksi pyydysten rakennetta koskevia) ”teknisiä toimenpiteitä” tai erityistoimenpiteitä ”kalastustoimien meriekosysteemeihin ja muihin kuin kohdelajeihin kohdistuvien vaikutusten vähentämiseksi”.
- 11 Perusasetuksen 7 ja 8 artiklassa komissio ja jäsenvaltiot valtuutetaan toteuttamaan kiireellisiä toimenpiteitä siinä tapauksessa, että meren ekosysteemiin tai kalakantoihin kohdistuu vakava uhka. Näissä artikloissa säädetään seuraavaa:

”7 artikla

Komission toteuttamat kiireelliset toimenpiteet

1. Jos on olemassa näyttöä siitä, että kalastuksesta aiheutuu välittömiä toimia vaativa vakava uhka elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämiselle tai meren ekosysteemille,

komissio voi joko jonkin jäsenvaltion perustellusta pyynnöstä tai omasta aloitteestaan päättää kiireellisistä toimenpiteistä, jotka kestävät enintään kuusi kuukautta. Komissio voi tehdä uuden päätöksen näiden kiireellisten toimenpiteiden jatkamisesta enintään kuudella kuukaudella.

— —

8 artikla

Jäsenvaltioiden toteuttamat kiireelliset toimenpiteet

1. Jos on näyttöä siitä, että kalastuksesta aiheutuu vakava ja ennalta arvaamaton uhka elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämiselle tai meriekosysteemille jäsenvaltion suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvilla merialueilla, kyseinen jäsenvaltio voi toteuttaa enintään kolme kuukautta kestäviä kiireellisiä toimenpiteitä, jos aiheeton viivyttely johtaisi vahinkoon, jota olisi vaikea korjata.

— —”

2. Vuoden 2002 asetukset syvänmeren kalakannoista

- 12 Eräissä asetuksissa säädetään syvänmeren lajeille TAC:t ja rajoitetaan niihin kohdistuvaa pyyntiponnistusta.

- 13 Syvänmeren kalakantojen kalastusmahdollisuuksien vahvistamisesta vuosiksi 2003 ja 2004 16 päivänä joulukuuta 2002 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2340/2002 (EYVL L 356, s. 1) osoitetaan syvänmeren kalakannoille TAC:t ja kiintiöt. Azorien vesialueen osalta kyseisen asetuksen liitteessä I vahvistetaan erityisiä rajoituksia kahdelle syvänmeren kalalajille eli mustahuotrakalalle ja pilkkupagellille.
- 14 Syvänmeren kantojen kalastukseen sovellettavista kalastusmahdollisuuksien saamista koskevista erityisistä vaatimuksista ja niihin liittyvistä edellytyksistä 16 päivänä joulukuuta 2002 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2347/2002 (EYVL L 351, s. 6; jäljempänä yhdessä asetuksen N:o 2340/2002 kanssa vuoden 2002 asetukset) vahvistetaan pyyntiponnistusta rajoittavat säännöt tietyille määrälle syvänmeren lajeja, jotka luetellaan tämän asetuksen liitteessä I (ja joihin kuuluu tärkeitä Azorien lajeja, kuten keltaroussi ja limapäät). Pyyntiponnistusta rajoitetaan näiden lajien osalta niin, ettei se ylitä vuosien 1998, 1999 ja 2000 kokonaiskonetehoa ja -vetoisuutta. Asetuksen liitettä II sovelletaan toiseen syvänmeren lajien (mm. hylkyahven, sinisuusimppu, siimaturkska ja meriankerias) luetteloon; näiden lajien osalta alusten on säilytettävä kirjatut yksityiskohtaiset tiedot, jotta lajien tilannetta pystyttäisiin valvomaan.

3. *Pyydysten käyttöä koskeva asetus N:o 850/98*

- 15 YKP sisältää toimenpiteitä, joissa asetetaan vaatimuksia tiettyjen pyydysten käytölle ja/tai kielletään tiettyjen pyydysten käyttö. Kalavarojen säilyttämisestä nuorten meren eliöiden suojelemiseksi toteutettavien teknisten toimenpiteiden avulla 30 päivänä maaliskuuta 1998 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 850/98 (EYVL L 125, s. 1) säädetään hinattavien verkkojen vähimmäissilmäkoosta, ja sitä sovelletaan muun muassa Azorien vesialueella.

- 16 Komissio on esittänyt neuvoston hyväksyttäväksi ehdotuksen neuvoston asetukseksi asetuksen (EY) N:o 850/98 muuttamisesta syvänmeren koralliriuttojen troolaamisen vaikutuksilta suojelemisen osalta tietyillä Atlantin valtameren alueilla (KOM(2004) 58; jäljempänä troolausta koskeva ehdotus).
- 17 Troolausta koskevassa ehdotuksessa ehdotetaan, että pohjatroolien ja sen kaltaisten vedettävien verkkojen käyttö kielletään Azorien vesialueella. Asetuksen N:o 850/98 muutetussa 30 artiklassa on tarkoitus säätää seuraavaa:

”On kiellettyä käyttää aluksella pohjatroolia tai sen kaltaisia vedettäviä verkkoja, joilla kalastetaan merenpohjaa pitkin [muun muassa Azorien vesialueella].”

4. *Valvontajärjestelmiä koskeva asetus N:o 2847/93 (VMS ja ilmoittautumisjärjestelmä)*

- 18 Yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2847/93 (EYVL L 261, s. 1), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna kuulemismenettelyä (määräenemmistö) noudattaen annetuissa neuvoston säädöksissä säädetyn täytäntöönpanovallan käytössä komissiota avustavia komiteoita koskevien säännösten mukauttamisesta päätökseen 1999/468/EY 14 päivänä huhtikuuta 2003 annetuilla neuvoston asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, s. 1; jäljempänä asetus N:o 2847/93), säädetään niin sanotun alusten seurantajärjestelmän (Vessel Monitoring System; jäljempänä VMS) käyttöä koskevasta järjestelmästä, jossa vaaditaan, että aluksissa on oltava asennettuna toimiva järjestelmä, jonka avulla aluksen paikantaminen ja tunnistaminen kaukoseurantajärjestelmän avulla on mahdollista.

- 19 Asetukseen N:o 2847/93 on lisätty II a osasto asetuksen N:o 2847/93 muuttamisesta 8.12.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2870/95 (EYVL L 301, s. 1). Asetuksen N:o 2847/93 II a osastossa asetetaan pohjakalalajeja kalastaville aluksille lisäilmoitusvelvollisuuksia (II a osasto, 19 a artiklan 3 kohta, 19 b artikla, 19 c artikla, 19 d artikla ja 19 e artiklan 3 kohta), joista käytetään nimeä ilmoittautumisjärjestelmä (hailing system).
- 20 Eräissä muissa asetuksissa säädetään VMS:n käyttöä koskevista täydentävistä säännöistä. Asetuksessa N:o 2347/2002 säädetään erityissäännöistä, jotka koskevat VMS:n käyttöä syvänmeren kalastusta harjoittavissa aluksissa. Asetuksella N:o 2371/2002 VMS tehdään pakolliseksi yli 18 metriä pitkissä aluksissa tai vuodesta 2005 lähtien yli 15 metriä pitkissä aluksissa. Alusten satelliittiseuranta-järjestelmää koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 18 päivänä joulukuuta 2003 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 2244/2003 (EUVL L 333, s. 17) säädetään VMS:n käyttöä koskevista muista teknisistä säännöistä.

C Asetus N:o 1954/2003 — Riidanalainen asetus

- 21 Kuten jo edellä mainittujen säädösten lyhyt tarkastelu selvästi osoittaa, tiettyjä yhteisön kalastusalueita ja kalavaroja koskevan pyyntiponnistuksen hallinnoinnista, asetuksen (ETY) N:o 2847/93 muuttamisesta sekä asetusten (EY) N:o 685/95 ja (EY) N:o 2027/95 kumoamisesta 4 päivänä marraskuuta 2003 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1954/2003 (EUVL L 289, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus) ei ole ainoa asiassa merkityksellinen yhteisön säädös, jolla säännellään kalastusta ja erityisesti syvänmeren kalastusta Azorien vesialueella. Riidanalainen asetus on nimittäin osa suurta säädösten joukkoa YKP:n muodostamassa laajemmassa asiayhteydessä.

- 22 Riidanalainen asetus on annettu EY 37 artiklan ja EY 299 artiklan 2 kohdan perusteella. Siinä vahvistetaan pyyntiponnistusjärjestelmä, joka koskee suurta Pohjois-Atlantin aluetta (ICES-alueet V, VI, VII, VIII, IX ja X sekä CECAF-alueet 34.1.1, 34.1.2 ja 34.2.0), jota kutsutaan nimellä läntiset vesialueet. Kuten riidanalaisen asetuksen 2 artiklasta ilmenee, ICES- ja CECAF-alueet määritellään Koillis-Atlantilla kalastavien jäsenvaltioiden saaliiden määriä koskevien tilastojen toimittamisesta 17 päivänä joulukuuta 1991 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3880/91 (EYVL L 365, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 23.7.2001 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1637/2001 (EYVL L 222, s. 20). On syytä todeta, että Azorien vesialue kuuluu ICES-alueeseen X ja CECAF-alueeseen 34.2.0.
- 23 Riidanalaisen asetuksen toisessa perustelukappaleessa todetaan, että koska liittymisasiakirjan mukaisen pääsyä koskevan siirtymäajan järjestelmän voimassaolo päättyi 31.12.2002, eräät tätä pääsyä koskevat säännökset, jotka sisältyvät vuoden 1995 asetukseen, on mukautettava uuteen oikeudelliseen tilanteeseen.
- 24 Riidanalaisen asetuksen 3 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on arvioitava ja osoitettava vuosittaisina keskiarvoina aluksilla, joiden pituus on vähintään 15 metriä (alle 15 metrin pituisiin aluksiin sovelletaan erityissäännöksiä, jotka annetaan riidanalaisen asetuksen 4 artiklassa), vuosina 1998–2002 harjoitettujen kalastusten pyyntiponnistuksen tasot kullakin ICES- ja CECAF-alueella muun muassa pohjakalalajien kalastuksen osalta, lukuun ottamatta asetuksessa N:o 2347/2002 tarkoitettua syvänmeren kalastusta.
- 25 Riidanalaisen asetuksen 7 ja 8 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on laadittava luettelo niiden lipun alla purjehtivista kalastusaluksista, joilla on lupa harjoittaa kyseessä olevia kalastuksia koskevaa kalastustoimintaa, ja toteutettava tarvittavat toimenpiteet pyyntiponnistuksen säätelemiseksi valvomalla laivastojensa toimintaa. Riidanalaisen asetuksen 10 artiklan mukaan jäsenvaltiot ovat velvollisia ilmoittamaan komissiolle 3 artiklan mukaisesti laaditun pyyntiponnistusarvion ja alusten luettelot sekä 7 ja 8 artiklassa säädetyt toimenpiteet.

- 26 Riidanalaisen asetuksen 11 artiklassa säädetään menettelystä, jonka perusteella neuvosto tai toissijaisesti komissio voi antaa asetuksen, jossa vahvistetaan vuosittainen pyyntiponnistuksen enimmäistaso kunkin jäsenvaltion sekä kunkin kyseessä olevan alueen ja kalastuksen osalta (jäljempänä soveltamisasetus). Riidanalaisen asetuksen 11 artiklan sanamuoto on seuraava:

”Päätöksenteko

1. Komissio esittää 10 artiklassa tarkoitettujen tietojen perusteella ja neuvoteltuaan tiiviisti asianomaisten jäsenvaltioiden kanssa viimeistään 29 päivänä helmikuuta 2004 neuvostolle ehdotuksen asetukseksi, jossa vahvistetaan vuosittainen pyyntiponnistuksen enimmäistaso kunkin jäsenvaltion sekä 3 ja 6 artiklassa määritellyn alueen ja kalastuksen osalta.

2. Neuvosto päättää määräenemmistöllä komission ehdotuksesta viimeistään 31 päivänä toukokuuta 2004 1 kohdassa tarkoitettua suurimmasta vuosittaisesta pyyntiponnistuksen tasosta.

— —

3. Jos neuvosto ei onnistu tekemään päätöstä viimeistään 31 päivänä toukokuuta 2004, komissio hyväksyy 1 kohdassa tarkoitettua ehdotuksen perusteella viimeistään 31 päivänä heinäkuuta 2004 asetuksen (EY) N:o 2371/2002 30 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen asetuksen, jossa vahvistetaan vuosittainen pyyntiponnistuksen enimmäistaso kunkin jäsenvaltion sekä kunkin 3 ja 6 artiklassa määritellyn alueen ja kalastuksen osalta.”

- 27 Riidanalaisen asetuksen 14 artiklalla muutetaan eräitä asetuksen N:o 2847/93 säännöksiä, jotka koskevat VMS:n ja ilmoittautumisjärjestelmän käyttöä. Asetuksen 13 artikla koskee pääasiallisesti asetuksessa N:o 2847/93 säädetyn VMS:n ja ilmoittautumisjärjestelmän soveltamista Irlannin ympärillä olevalla biologisesti herkällä alueella, joka määritellään riidanalaisen asetuksen 6 artiklassa. Asetuksen 13 artiklan b alakohta, jossa viitataan kaikkiin muihin alueisiin, Azorien vesialue mukaan lukien, koskee kuitenkin vain VMS:n soveltamista, ja siinä kumotaan ilmoittautumisjärjestelmä näiden alueiden osalta.
- 28 Riidanalaisen asetuksen 15 artiklalla kumotaan vuoden 1995 asetukset soveltamisasetuksen voimaantulopäivästä lähtien tai 1 päivästä elokuuta 2004 sen mukaan, kumpi päivä on aikaisempi.
- 29 Riidanalaisen asetuksen 5 artiklassa vahvistetaan erityisesti Azorien, Madeiran ja Kanariansaarten osalta sääntö, joka koskee pääsyn rajoittamista. Siinä säädetään seuraavaa:

”1. Merialueilla enintään 100 meripeninkulman sisällä Azorien, Madeiran ja Kanariansaarten perusviivoista lukien asianomaiset jäsenvaltiot voivat rajoittaa kalastuksen koskemaan niitä aluksia, jotka on rekisteröity kyseisten saarten satamissa, lukuun ottamatta yhteisön aluksia, jotka perinteisesti kalastavat kyseisillä vesillä edellyttäen, että ne eivät ylitä perinteisesti harjoitetun pyyntiponnistuksen tasoa.

— —”

Kanteen perustana olevat tosiseikat

A Kantaja

- 30 Kantajana oleva Região autónoma dos Açores (Azorien autonominen alue) on eräs Portugalin tasavallan autonominen alue. Alue on Portugalin oikeuden mukaan oikeushenkilö, ja sillä on Portugalin perustuslain nojalla huomattavaa itsenäistä toimivaltaa, muun muassa lainsäädäntötoimivalta kalastusta koskevista asioista (Portugalin perustuslain 227 ja 228 §).

B Riidanalaisen asetuksen syntyhistoria ja soveltamissääntöjä koskevat myöhemmät ehdotukset

- 31 Komissio hyväksyi 16.12.2002 ehdotuksen, joka johti riidanalaisen asetuksen antamiseen (ehdotus tiettyjä yhteisön kalastusalueita ja kalavaroja koskevan pyyntiponnistuksen hallinnoinnista sekä asetuksen (ETY) N:o 2847/93 muuttamisesta annettavaksi neuvoston asetukseksi; KOM(2002) 739 lopullinen).
- 32 Neuvoston puheenjohtaja julkaisi 19.5.2003 keskusteluasiakirjan ja 28.5.2003 valmisteluasiakirjan, joissa käsiteltiin komission ehdotusta ja ehdotettiin siihen muutoksia. Puheenjohtaja ehdotti erityisesti, että Azorien ympärille perustetaan sen tonnikalalajeja koskevan 200 meripeninkulman rajoitusalueen lisäksi, joka sisältyy komission ehdotukseen, syvänmeren lajeja koskeva 50 meripeninkulman rajoitusalue EY 299 artiklan 2 kohdan perusteella.

33 Euroopan parlamentti antoi 4.6.2003 komission ehdotusta koskevan lainsäädäntöpäätöslauselman (P5_TA(2003)0250), jossa hyväksyttiin kyseinen ehdotus tietyin muutoksin, jotka koskivat erityisesti asetuksessa N:o 685/95 säädetyn järjestelmän säilyttämistä voimassa kymmenen vuoden pituisen lisäkauden ajan.

34 Neuvoston puheenjohtaja esitti 5.9.2003 yhteisymmärryksessä komission kanssa puheenjohtajan sovitteluratkaisuluonnoksen, jossa riidanalaisen asetuksen oikeudellisena perustana ei ollut pelkästään EY 37 artikla vaan myös EY 299 artiklan 2 kohta. Puheenjohtajan sovitteluratkaisuluonnoksen 6 artiklan 1 kohdan mukaan Azorien, Madeiran ja Kanariansaarten ympärille perustetaan 100 meripeninkulman rajoitusalue, joka koskee kaikkia lajeja eikä pelkästään tonnikalalajeja, kuten komission alkuperäisen ehdotuksen mukaan.

35 Neuvosto pääsi 13.10.2003 poliittiseen sopimukseen puheenjohtajan 5.9.2003 esittämän sovitteluratkaisuluonnoksen perusteella. Komissio antoi samana päivänä ilmoituksen, joka on neuvoston pöytäkirjan liitteenä ja jossa todetaan seuraavaa:

"Azoreita koskevien pääsyräjoitusten täydentämiseksi ja Azoreilta, Madeiralta ja Kanariansaarilta vähintään 200 meripeninkulman päähän ulottuvien vesialueiden herkille ekosysteemeille aiheutuvien vahinkojen välttämiseksi komissio antaa pian ehdotuksen asetukseksi, jolla muutetaan asetusta N:o 850/98 ja kielletään kalastus vedettävillä pyydyksillä."¹

36 Neuvosto antoi riidanalaisen asetuksen 4.11.2003.

1 — Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

- 37 Komissio esitti 3.2.2004 ehdotuksen neuvoston asetukseksi asetuksen N:o 850/98 muuttamisesta syvänmeren koralliriuttojen troolaamisen vaikutuksilta suojelemisen osalta tietyillä Atlantin valtameren alueilla (KOM(2004) 58 lopullinen).
- 38 Komissio hyväksyi 12.3.2004 riidanalaisen asetuksen 11 artiklan nojalla ehdotuksen soveltamisasetukseksi vuosittaisen pyyntiponnistuksen enimmäistasojen vahvistamisesta tietyille alueille ja kalastuksille (KOM(2004) 166 lopullinen).

Asian käsittelyn vaiheet

- 39 Kantaja on oikeudellisten neuvonantajiansa kirjeillä, jotka on osoitettu neuvoston pääsihteerille ja komission kalastuksen pääosaston pääjohtajalle, ensimmäisen kerran 12.12.2003 pyytänyt oikeutta saada tutustua joukkoon asiakirjoja, jotka koskevat riidanalaisen asetuksen antamista; pyyntö esitettiin Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30 päivänä toukokuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) nojalla.
- 40 Neuvoston pääsihteeristö ilmoitti kantajalle 7.1.2004 päivätyllä kirjeellä yksilöineensä 24 asiakirjaa, jotka se oli päättänyt antaa tiedoksi kokonaisuudessaan. Kantaja uudisti pyyntönsä 13.1.2004 väittäen, ettei pääsihteeristön vastaus kattanut riittävässä määrin kaikkia kantajan alkuperäiseen pyyntöön sisältyneitä näkökohtia. Komission kalastuksen pääosaston viestinnän ja tiedotuksen yksikkö lähetti 15.1.2004 kantajan oikeudelliselle neuvonantajalle sähköpostin vastauksena kantajan alkuperäiseen pyyntöön saada tutustua asiakirjoihin. Neuvosto vastasi uudistettuun

pyyntöön 10.2.2004 ja luovutti vielä tietyn määrän asiakirjoja, jotka luetellaan sen vastauksen 4 kohdassa.

- 41 Kantaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 2.2.2004 toimittamallaan kannekirjelmällä nostanut EY 230 ja EY 231 artiklan perusteella kanteen, jossa se vaatii erityisesti riidanalaisen asetuksen osittaista kumoamista, siltä osin kuin se koskee Azorien vesialuetta, ja erityisesti riidanalaisen asetuksen 3 artiklan, 5 artiklan 1 kohdan, 11 artiklan, 13 artiklan b alakohdan ja 15 artiklan sekä liitteen kumoamista.
- 42 Kantaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.3.2004 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla tehnyt EY 242 ja EY 243 artiklan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan perusteella nyt käsiteltävänä olevan hakemuksen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta pyydetään lykkäämään riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanoa osittain ja/tai määräämään kaikista muista tarkoituksenmukaisiksi katsotuista välimitoimista. Kantaja vaatii erityisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti
- ”lykkää [riidanalaisen asetuksen] 3 ja 11 artiklan sekä liitteen täytäntöönpanoa, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut päätöksen pääkannetta koskevan tuomion tai kunnes tilanne muuten muuttuu, siltä osin kuin niissä
- säädetään, että asetuksen mukainen pyyntiponnistus määritetään ainoastaan pyyntikohteena olevan lajin ja ICES-/CECAF-alueen osalta eikä myös käytettävien — kiinteiden tai vedettävien — pyydysten tyyppin osalta, ja

- jätetään asetuksessa N:o 2347/2002 tarkoitetut pohjakalalajit 3 ja 11 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle;

- lykkää [riidanalaisen asetuksen] 15 artiklan täytäntöönpanoa, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut päätöksen koskevan tuomion tai kunnes tilanne muuten muuttuu, siltä osin kuin [vuoden 1995 asetusten] kumoaminen

- poistaa yhteisöltä toimivallan määrittää pyyntiponnistus paitsi pyyntikohteenä olevien lajien ja ICES-/CECAF-alueiden osalta myös käytettävien pyydysten tyyppien osalta (asetuksen N:o 685/95 3 artiklan 1 kohta, 6 artikla ja liite 1 sekä asetuksen N:o 2027/95 2 artikla ja liite) ja poistaa näiden määrittelyn, joka oli toteutettu asetuksella N:o 2027/95,

- poistaa toimivallan määrittää vuosittainen enimmäispyyntiponnistus alueittain asetuksessa N:o 2347/2002 tarkoitettujen pohjakalalajien osalta ja poistaa tämän pyyntiponnistuksen määrittelyn, joka oli toteutettu asetuksella N:o 2027/95,

- poistaa espanjalaisia aluksia koskevan kiellon päästä pyytämään tonnikalaa ja sen lähilajeja Portugalin suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluville saariston vesialueille ICES-alueella X ja CECAF[-alueella 34.2.0] (asetuksen N:o 685/95 liitteessä III oleva 3 kohta),

- voi tulla [voimaan] 1.8.2004 riippumatta siitä, onko [riidanalaisen asetuksen] 11 artiklan 2 tai 3 kohdan mukainen asetus tullut voimaan;

- lykkää [riidanalaisen asetuksen] 5 artiklan 1 kohdan täytäntöönpanoa, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut päätöksen koskevan tuomion tai kunnes tilanne muuten muuttuu, siltä osin kuin siinä ei pidetä voimassa espanjalaisia aluksia koskevaa kieltä päästä pyytämään tonnikalaa ja sen lähilajeja Portugalin suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluville saariston vesialueille ICES-alueella X ja CECAF[-alueella 34.2.0];

- lykkää [riidanalaisen asetuksen] 13 artiklan b alakohdan täytäntöönpanoa, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut päätöksen koskevan tuomion tai kunnes tilanne muuten muuttuu, siltä osin kuin siinä säädetään, että asetuksen N:o 2847/93 19 a artiklan 3 kohtaa, 19 b, 19 c, 19 d ja 19 e artiklaa ei enää sovelleta Azoreita ympäröivillä Portugalin suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesialueilla;

- toissijaisesti antaa väliaikaisen määräyksen, joka on voimassa, kunnes asiassa T-37/04 annetaan tuomio tai kunnes tilanne muuten muuttuu, ja jolla kielletään espanjalaisilta aluksilta tonnikalan tai sen lähilajien pyynti ja muista jäsenvaltioista kuin Portugalista peräisin olevilta aluksilta pohjakalalajien ja syvänmeren lajien pyynti Azorien vesialueella;

- antaa muut sellaiset määräykset tai päättää muista sellaisista toimenpiteistä, jotka ovat käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa aiheellisia ja tarkoituksenmukaisia;

- velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.”

43 Neuvosto esitti 31.3.2004 huomautuksensa väliitoimihakemuksesta. Neuvosto vaatii huomautuksissaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti

— jättää hakemuksen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää hakemuksen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

44 Komissio ja Espanjan kuningaskunta ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.3. ja 1.4.2004 toimittamissaan väliintulohakemuksissa pyytäneet saada osallistua tähän väliitoimimenettelyyn tukeakseen neuvoston vaatimuksia.

45 Väliintulohakemukset annettiin tiedoksi asianosaisille työjärjestyksen 116 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

46 Kantaja ja neuvosto ovat 6.4.2004 päivätyissä kirjeissään ilmoittaneet, etteivät ne vastusta komission ja Espanjan kuningaskunnan tässä menettelyssä tekemiä väliintulohakemuksia.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on 20.4.2004 antamallaan määräyksellä hyväksynyt komission ja Espanjan kuningaskunnan väliintulijoiksi tähän menettelyyn tukemaan neuvoston vaatimuksia.

48 Komissio ja Espanjan kuningaskunta ovat 21.4.2004 esittäneet huomautuksena väli-toimihakemuksesta. Komissio ja Espanjan kuningaskunta vaativat huomautuksissaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti

— jättää hakemuksen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää hakemuksen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

49 Neuvosto on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.4.2004 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla esittänyt työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla pääasian kannetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen, jossa se vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää riidanalaisen asetuksen osittaista kumoamista koskevan kanteen tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, ja velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

50 Kantajaa ja neuvostoa on 27.4.2004 pyydetty esittämään 28.4.2004 mennessä yhtäältä kaikki asiakirjat, jotka kantaja sai vastauksena 12.12.2003 tekemäänsä asiakirjoihin tutustumista koskevaan pyyntöön ja myöhempiin uudistettuihin pyyntöihin, ja toisaalta valokopiot komission ehdotuksesta riidanalaisen asetuksen 11 artiklan nojalla annettavaksi soveltamisasetukseksi. Komissio toimitti pyydetty asiakirjat 27.4.2004. Kantaja toimitti pyydetty asiakirjat 29.4.2004, ja ne hyväksyttiin liitettäväksi asiakirja-aineistoon 30.4.2004 tehdyllä päätöksellä.

- 51 Neuvosto on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.4.2004 toimittamassaan erillisessä asiakirjassa pyytänyt, että tämän asian asiakirja-aineistosta poistetaisiin kaksi Espanjan kuningaskunnan 21.4.2004 esittämien huomautusten liitteenä ollutta asiakirjaa, jotka olivat neuvoston oikeudellisen yksikön lausuntoja, ja ettei niitä otettaisi huomioon. Espanjan kuningaskuntaa kehoitettiin esittämään huomautuksensa neuvoston pyynnöstä 5.5.2004 pidettävässä istunnossa.
- 52 Neljä järjestöä eli Seas at Risk ja WWF — World Wide Fund For Nature (jäljempänä WWF), edustajinaan solicitor R. Buxton ja barrister D. Owen, sekä Porto de Abrigo — Organização de Produtores da Pesca CRL (jäljempänä Porto de Abrigo) ja GÊ-Questa — Associação de Defesa do Ambiente (jäljempänä GÊ-Questa), edustajanaan asianajaja P. Linhares Dias, on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 29. ja 30.4.2004 toimittamissaan väliintulohakemuksissa pyytänyt saada osallistua tähän väliitoimimennettelyyn tukeakseen kantajan vaatimuksia.
- 53 Näitä neljää väliintulohakemuksen tekijää pyydettiin osallistumaan 5.5.2004 pidettävään istuntoon ja esittämään siellä huomautuksensa ilman, että tämä vaikuttaisi siihen, miten niiden hakemukset ratkaistaan.
- 54 Kantaja, neuvosto, komissio, Espanjan kuningaskunta ja väliintulohakemusten tekijät (WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo ja GÊ-Questa) esittivät huomautuksensa istunnossa 5.5.2004 ja vastasivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin esittämiin kysymyksiin. Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti salli kaikkien neljän väliintulohakemuksen tekijän esittää huomautuksensa hakemuksistaan ja siitä, onko tämän väliitoimihakemus perusteltu, hän kuitenkin ilmoitti tekevänsä lopullisen päätöksen niiden väliitoimihakemuksista myöhemmin.
- 55 Koska Espanjan kuningaskunta ei istunnossa vastustanut neuvoston pyyntöä, jonka mukaan Espanjan kuningaskunnan 21.4.2004 esittämien huomautusten liitteenä olleet kaksi asiakirjaa olisi poistettava asiakirja-aineistosta ja jätettävä huomiotta, presidentti määräsi istunnossa, että nämä kaksi asiakirjaa on poistettava asiakirja-aineistosta.

- 56 Kantaja teki 18.6.2004 hakemuksen, jossa se pyysi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta aloittamaan kirjallisen käsittelyn uudelleen ja hyväksymään kansainvälisen merentutkimusneuvoston (ICES) neuvoa-antavan kalatalouskomitean (ACFM) kesäkuussa 2004 esittämän raportin relevantin osan liitettäväksi asiakirjaaineistoon. Presidentti päätti hyväksyä kyseisen raportin liitettäväksi asiakirjaaineistoon, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaaja lähetti 30.6.2004 kopion tästä raportista muille osapuolille, jotta nämä saisivat esittää kaikki mahdolliset huomautuksensa. Neuvosto, komissio ja Espanjan kuningaskunta esittivät huomautuksensa 6.7.2004.

Oikeudellinen arviointi

A WWF:n, Seas at Riskin, Porto de Abrigon ja GÊ-Questan väliintulohakemukset

- 57 Kuten edellä on todettu, WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo ja GÊ-Questa ovat tehneet väliintulohakemuksen yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan toisen kohdan mukaisesti. Muut osapuolet eivät esittäneet istunnossa mitään huomautuksia siitä, että nämä väliintulohakemuksen tekijät pyytävät päästä väliintulijoiksi tässä menettelyssä.
- 58 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan toisessa kohdassa, jota tämän perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla sovelletaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, määrätään, että henkilöt voivat olla väliintulijoina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevissa asioissa, jos he osoittavat, että asian ratkaisu koskee heidän oikeuttaan.
- 59 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on tältä osin katsottu, että ilmaisun "asian ratkaisu koskee heidän oikeuttaan" on katsottava tarkoittavan sitä, että ratkaisu vaikuttaa suoraan ja tosiasiallisesti asianomaisten etuihin. On ennen kaikkea

varmistettava, että riidanalainen säädös koskee väliintulohakemuksen esittäjää suoraan ja että asian ratkaisu varmasti koskee sen etua (ks. asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, määräys 3.6.1999, Kok. 1999, s. II-1797, 14 kohta ja asia T-54/00 R, Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto, määräys 10.7.2000, Kok. 2000, s. II-2875, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Järjestöt voidaan hyväksyä väliintulijoiksi suojelemaan jäsentensä etuja asioissa, joissa on kyse niiden jäsenten etuihin vaikuttavista periaatteellisista kysymyksistä (ks. asia C-151/98 P, Pharos v. komissio, määräys 28.9.1998, Kok. 1998, s. I-5441, 6 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 60 Porto de Abrigo on osuuskunnan muodossa oleva tuottajajärjestö. Porto de Abrigon sääntöjen mukaan sen pääasiallinen tarkoitus on puolustaa jäsentensä, jotka ovat etupäässä Azoreilla toimintaa harjoittavia kalastajia, etuja.
- 61 On ilmeistä, että riidanalainen asetus, jolla säännellään kalastusta muun muassa Azorien vesialueella, ja mikä tahansa määräys, jolla lykätään tämän asetuksen soveltamista, tai muut välitoimet vaikuttavat olennaisesti ja suoraan Porto de Abrigon jäseniin, joiden toimeentulo riippuu tästä kalastustoiminnasta. On siis katsottava, että tämän menettelyn ratkaisu koskee Porto de Abrigon etua suoraan ja varmasti.
- 62 Porto de Abrigo on näin ollen hakemuksensa mukaisesti hyväksyttävä tässä menettelyssä väliintulijaksi tukemaan kantajan vaatimuksia.
- 63 GE-Questa on voittoa tavoittelematon ympäristöjärjestö, jonka pääasiallinen tarkoitus on ympäristönsuojelu ja sen edistäminen sekä Azorien saariston kansallisomaisuuden ja kulttuuriperinnön tutkiminen ja puolustaminen. Sen säännöissä sille asetetaan nimenomaisesti velvollisuus suojella Azorien saariston luonnonperintöä, joka kattaa kyseisen saariston kalapopulaation ja meriekosysteemit.

- 64 Riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon lykkääminen vaikuttaisi suoraan Azorien vesialueella harjoitettavaan kalastukseen ja myös pyydysten käyttöön, joilla voi olla huomattava vaikutus ekosysteemiin Azorien vesialueella, joka on GÊ-Questan pääasiallinen toiminta-alue. On siis katsottava, että tämän menettelyn ratkaisu koskee GÊ-Questan etua suoraan ja varmasti.
- 65 GÊ-Questa on näin ollen hakemuksensa mukaisesti hyväksyttävä tässä menettelyssä väliintulijaksi tukemaan kantajan vaatimuksia.
- 66 Seas at Risk ilmoittaa olevansa riippumaton ja voittoa tavoittelematon kansainvälinen ympäristöjärjestö, jonka kotipaikka on Alankomaissa. Sen päämääränä on meriympäristön suojeleminen ja palauttaminen ennalleen. Seas at Riskillä on 16 jäsenjärjestöä kahdeksassa jäsenvaltiossa ja Norjassa, ja se on siten Euroopan suurin ympäristöalan kansalaisjärjestöjen liitto, joka edustaa näitä järjestöjä Euroopan unionin tasolla OSPARin (Koillis-Atlantin merellisen ympäristön suojelusta tehty yleissopimus) komissiossa, Koillis-Atlantin kalastuskomissiossa (NEACF), Kansainvälisessä merenkulkujärjestössä ja Pohjanmeren konferenssiin liittyvissä menettelyissä. Seas at Risk toimii yksinomaan meriympäristöön liittyvien kysymysten parissa, ja sen maantieteelliseen toiminta-alueeseen kuuluu koko Koillis-Atlantti.
- 67 WWF:n tavoitteet ovat vielä laajemmat kuin Seas at Riskin. WWF on hakemuksensa mukaan yksi maailman suurimmista ympäristöjärjestöistä; sillä on melkein 5 miljoonaa tukijaa, ja sen maantieteellinen toiminta-alue kattaa yli 100 maata. Sen tavoitteena on saada maapallon luonnonympäristön huononeminen loppumaan. Se osallistuu Endangered Seas -ohjelmaan, joka kattaa kaikki maailman valtameret. WWF on mukana myös Koillis-Atlantia koskevassa ohjelmassa, jossa keskitytään kestäväen kalastuksen edistämiseen ja suojeltujen merialueiden verkoston perustamiseen OSPARin komissiossa ja sen jäsenvaltioissa.

- 68 Seas at Risk ja WWF ovat yhteisessä väliintulohakemuksessaan todenneet, että tämän menettelyn ratkaisu koskee niiden etua suoraan ja erityisesti. Ne väittävät, että niiden toiminta kohdistuu syvänmeren kalastukseen, meriympäristön suojelemiseen ja meren luontotyyppien, muun muassa merenalaisten vuorten, suojelemiseen ja että ne ovat viime vuosien aikana käyttäneet huomattavia voimavaroja riidanalaisella asetuksella käyttöön otetun järjestelmän alaisuuteen kuuluvien kalakantojen ja luontotyyppien suojelun edistämiseen. Seas at Risk ja WWF toteavat lisäksi osallistuneensa lobbaukseen ja ylläpitäneensä yhteyksiä hallituksiin ja yhteisön toimielimiin sekä ennen riidanalaisen asetuksen antamiseen johtanutta lainsäädäntömenettelyä että sen aikana. Seas at Risk ja WWF toteavat vielä, että ne on hyväksyttävä väliintulijoiksi siitä syystä, että väliitoimihakemuksessa tulee esiin tärkeitä seikkoja, jotka koskevat niiden etua suoraan ja erityisesti, siltä osin kuin on kysymys Euroopan yhteisön ympäristöpolitiikan ja YKP:n vuorovaikutuksesta. Näiden kahden järjestön mukaan niiden jäsenillä on oikeus odottaa, että tämänkaltaisissa tilanteissa järjestöt tuovat heidän kantansa esiin yhteisöjen tuomioistuimissa.
- 69 Näitä väitteitä ja perusteluja ei voida hyväksyä. Seas at Risk ja WWF poikkeavat Azoreilla toimivista kahdesta järjestöstä siten, että niiden edut ovat liian laajoja ja yleisluonteisia, jotta tämän menettelyn ratkaisu vaikuttaisi niihin olennaisesti, joten välitoimista päättävä tuomari ei voi niiden perusteella hyväksyä WWF:ää ja Seas at Riskiä väliintulijoiksi tässä menettelyssä.
- 70 Huolimatta näiden kahden järjestön asiantuntemuksesta ympäristökysymyksissä ja sitoutumisesta näihin kysymyksiin on todettava, että järjestöjen tavoitteet ja toiminta kattavat laajoja maantieteellisiä alueita eivätkä ne koske yksinomaan tai pääasiallisesti Azorien vesialuetta. Kantaja kuitenkin vaatii riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon osittaista lykkäämistä vain tämän vesialueen osalta. On lisäksi huomattava, että riidanalaisella asetuksella säännellään kalastusta Azorien vesialueella ja ettei sen soveltaminen vaikuta tuntuvasti WWF:n tai Seas at Riskin toimintaan, johon kuuluu ympäristöä koskevien tieteellisten tutkimusten tekemistä ja ympäristöalan lobbausta laajemmassa yhteydessä. Seas at Riskillä ja WWF:llä on jäseniä ja tukijoita ympäri maailmaa, ja heidän etunsa, jotka koskevat ympäristön-suojelua yleensä, ovat vielä kaukaisempia.

- 71 Tästä seuraa, etteivät Seas at Risk ja WWF ole osoittaneet, että kantajan välitoimimenettelyssä esittämien vaatimusten osalta tehtävä ratkaisu koskee niiden etuja suoraan ja tosiasiallisesti, joten niiden väliintulohakemus on hylättävä.

B Välitoimihakemus

1. Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

a) Kantajan lausumat

— Tutkittavaksi ottaminen

- 72 Kantaja väittää, että sillä on EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella asiavaltuus, koska riidanalainen toimi koskee sitä suoraan ja erikseen siitä huolimatta, että se on neuvoston asetus.

- 73 Sen osalta, koskeeko toimi sitä suoraan, kantaja toteaa, että riidanalaisella asetuksella puututaan suoraan sen toimivaltaan säätää kalastusta koskevista asioista ja säännellä niitä lainkäyttövaltaansa kuuluvalla vesialueella. Riidanalaisen asetuksen vaikutukset seuraavat suoraan tästä asetuksesta, koska jäsenvaltioilla — etenkin Portugalilla — ei ole mitään toimintavapautta toimenpiteen täytäntöönpanon osalta.

74 Sen osalta, koskeeko toimi sitä erikseen, kantaja vetoaa kahteen pääasialliseen perusteeseen. Se väittää ensinnäkin, että perustamissopimuksessa annetaan sille erityistä suojaa EY 299 artiklan 2 kohdan perusteella ja että riidanalaisessa asetuksessa lisäksi tunnustetaan nimenomaisesti sen erityistilanne ja annetaan sitä koskevia erityissäännöksiä (riidanalaisen asetuksen 5 artikla). Toiseksi riidanalaisessa asetuksessa viedään kantajalta toimivalta säännellä kalastusta Azorien vesialueella.

— Fumus boni juris

75 Kantajan mukaan kanne, jonka se on nostanut riidanalaisesta asetuksesta ja joka perustuu kuuteen erilliseen kanneperusteeseen, on todellakin perusteltu.

76 Kantaja väittää ensinnäkin, että riidanalaisella asetuksella rikotaan ympäristöoikeutta, erityisesti EY 6 artiklaa, EY 174 artiklan 1–3 kohtaa ja perusasetusta, koska siinä ei noudateta tärkeitä ympäristöperiaatteita, jotka ovat velvoittavia YKP:n alaan kuuluvassa lainsäädännössä ja joihin kuuluvat kestävän kehityksen, ennalta varautumisen ja ennalta ehkäisemisen periaatteet, periaate, jonka mukaan ympäristövahingot on torjuttava niiden lähteellä, ja saastuttaja maksaa -periaate. Kantajan mukaan kaikkia edellä mainittuja periaatteita loukataan, koska riidanalainen asetus johtaa pyyntiponnistuksen tehostumiseen, meriympäristön vahingoittumiseen ja kalakantojen ehtymiseen.

77 Kantaja toteaa erityisesti, että riidanalaisella asetuksella on seuraavat vaikutukset. Se, että riidanalaisella asetuksella kumotaan vuoden 1995 asetukset, joilla rajoitettiin ulkomaisten alusten pääsyä Azorien vesialueelle ja itse asiassa kiellettiin vedettävien pyydysten käyttö tällä alueella, johtaa muiden jäsenvaltioiden teollisten kalastuslaivastojen pyyntiponnistuksen tuntuvaan kasvuun. Tämä johtuu siitä, että riidanalaisen asetuksen 3 ja 11 artiklassa jätetään kyseessä olevan kalastuksen määritelmästä pois kaikki viittaukset vedettäviin pyydyksiin ja siten sallitaan

epäsuorasti näiden pyydysten käyttö. Lisäksi näissä säännöksissä jätetään ulkopuolelle sellaiset kyseessä olevat kalalajit, jotka mainitaan asetuksen N:o 2347/2002 liitteessä I, jossa rajoitettiin pyyntiponnistusta tiettyjen syvänmeren kalalajien osalta. Kantaja toteaa lisäksi, että riidanalaisen asetuksen 15 artiklalla kumotaan vuoden 1995 asetukset jo ennen kuin pyyntiponnistusta rajoittava soveltamisasetus tulee voimaan. Riidanalaisen asetuksen 5 artiklassa perustetaan 100 meripeninkulman suojelualue, joten siinä ei säännellä 100 ja 200 meripeninkulman välistä aluetta ja siinä sallitaan se, että ulkomaiset alukset pyytävät tällä alueella kaikkia lajeja, myös syvänmeren kalakantoja ja tonnikalaa. Kantaja toteaa vielä, että riidanalaisen asetuksen 13 artiklalla kumotaan ilmoittautumisjärjestelmä, mikä merkitsee, ettei kantaja saa sellaisia olennaisia tietoja, joiden avulla se voisi valvoa tehokkaammin lainkäyttövaltaansa kuuluvilla vesialueilla harjoitettua kalastusta.

78 Näiden esiin tuomiensa seurausten valossa kantaja väittää, että EY 6 artiklaan ja perusasetuksen 2 artiklan 1 kohtaan sisällytettyä kestävän kehityksen periaatetta loukataan. Myös ennalta varautumisen periaatetta (joka sisältyy EY 6 artiklaan ja EY 174 artiklan 2 kohtaan sekä perusasetuksen 2 artiklaan) loukataan, koska neuvosto ei ole ottanut huomioon tieteellisiä todisteita ja koska riidanalainen asetus johtaa kyseessä olevilla alueilla tehokalastukseen ja estää kantajaa saamasta välttämättömiä tieteellisiä tietoja, joita tämä voisi hyödyntää myöhemmissä ennalta ehkäisevissä toimissa. Ennalta ehkäisemisen periaatetta (EY 174 artiklan 2 kohta sekä perusasetuksen 7, 8 ja 26 artikla) loukataan, koska neuvosto ei ole riidanalaisesta asetusta antaessaan ottanut huomioon ympäristöön kohdistuvaa vakavaa uhkaa. Periaatetta, jonka mukaan ympäristövahingot on torjuttava niiden lähteellä, loukataan, koska riidanalaisella asetuksella viedään paikallisilta viranomaisilta, jotka parhaiten tuntevat Azorien vesialueen, niiden toimivalta käsitellä Azorien vesialuetta koskevia ekologisia kysymyksiä. Saastuttaja maksaa -periaatetta loukataan, koska riidanalaisella asetuksella sallitaan teollisen kalastuslaivaston aiheuttama ympäristövahinkoja korjaamatta niitä.

79 Toiseksi kantaja väittää, että riidanalainen asetus on ristiriidassa niiden primaarioikeuden ja johdetun oikeuden määräysten ja säännösten kanssa, joilla on tarkoitus suojella Azoreita. Kantaja väittää erityisesti, että riidanalaisella asetuksella rikotaan EY 158 artiklaa ja EY 299 artiklan 2 kohtaa, koska sillä ei näiden määräysten tavoitteen vastaisesti suojella Azoreita. Koska riidanalainen asetus vahingoittaa Azorien ympäristöä ja johtaa Azorien kalakantojen ehtymiseen, se haittaa paikallista kalatalousalaa ja kasvattaa Azorien ja Manner-Euroopan välisiä eroja.

- 80 Kolmanneksi kantaja väittää, että koska riidanalaisella asetuksella ei suojella paikallisia kalastajia, sillä loukataan asetukseen N:o 2371/2002 (perusasetuksen 16, 17 ja 18 perustelukappale sekä 20 artikla) sisällytettyä suhteellisen vakauden periaatetta.
- 81 Neljänneksi kantaja väittää, että neuvosto on riidanalaisen asetuksen antaessaan rikkonut olennaista menettelymääräystä, koska se ei kuullut Euroopan parlamenttia uudelleen, vaikka parlamentin päätöslauselmassa oli nimenomaisesti pyydetty tätä ja vaikka riidanalaisen asetuksen lopulliseen versioon oli tehty merkittäviä muutoksia, erityisesti ottamalla EY 299 artiklan 2 kohta oikeudelliseksi perustaksi, pienentämällä Azoreita ympäröivä suojelualue 100 meripeninkulmaksi, kumoamalla ilmoittautumisjärjestelmä ja jättämällä syvänmeren kalalajit enimmäispyyntiponnistuksen hallinnointijärjestelmän soveltamisalan ulkopuolelle.
- 82 Viidenneksi kantaja väittää, että neuvosto on rikkonut perusasetuksen 4 artiklan 2 kohtaa, koska se ei ole ottanut huomioon käytettävissä olleita tieteellisiä, teknisiä ja taloudellisia lausuntoja ja erityisesti tieteellis-teknis-taloudellisen kalastuskomitean (STECF) kertomuksia eikä arvioinut ympäristövaikutuksia. Kantajan mukaan tämä käy selvästi ilmi vastauksista, joita komissio ja neuvosto ovat antaneet kantajan pyyntöihin, jotka koskivat asiakirjoihin tutustumista.
- 83 Kuudenneksi kantaja väittää, että neuvosto on rikkonut EY 253 artiklaa, koska se ei ole esittänyt riidanalaisessa asetuksessa riittäviä perusteluja. Kantaja toteaa erityisesti, että riidanalainen asetus johtaa tuloksiin, jotka ovat ristiriidassa 3 ja 6 perustelukappaleessa mainittujen tulosten kanssa eli Azorien vesialueen suojelun kanssa. Asetuksessa ei perustella sen enempää muutoksia, joita on tehty aikaisempaan järjestelmään nähden, kuin vuoden 1995 asetusten kumoamista.

84 Lopuksi kantaja viittaa joukkoon lisävaihteita ja -perusteita, jotka on tuotu esiin pääasian kanteessa ja joiden mukaan riidanalaisella asetuksella rikotaan asetusta N:o 1275/94 ja loukataan yhteisön oikeuden ja kansainvälisen merioikeuden perustavanlaatuisia periaatteita. On kuitenkin todettava, että tätä pääasian kanteeseen tehtyä viittausta lukuun ottamatta kantaja ei esitä välitoimihakemuksessa mitään näihin perusteisiin liittyviä tietoja.

— Kiireellisyys

85 Kantaja väittää, että välitoimet ovat tarpeellisia, koska ilman pyydettyjä välitoimia meriympäristölle, kalakannoille ja paikalliselle talouselämälle aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Jollei näitä välitoimia hyväksytä, kantajalta viedään täysi ja tehokas oikeussuoja.

86 Meriympäristön osalta kantaja väittää, että riidanalaisen asetuksen aiheuttamat vahingolliset seuraukset alkavat viimeistään 1.8.2004, jolloin vuoden 1995 asetukset virallisesti kumotaan riidanalaisen asetuksen 15 artiklalla. Kantajan mukaan sen salliminen, että ulkomaiset alukset voivat pyytää syvänmeren lajeja Azorien vesialueella, antaa ensimmäisen kerran mahdollisuuden sellaisten vahinkoa aiheuttavien pyydysten ja menetelmien kuten pohjatroulauksen, troolauksen, jossa pyydys ei ole kosketuksissa merenpohjaan, pohjaverkkokalastuksen ja pitkälläsiimalla tapahtuvan tehokalastuksen käytölle, jotka keräävät aivan liian suuria kalamääriä, pyydystävät erotuksetta kaikkia lajeja ja aiheuttavat ”haamukalastukseksi” kutsutun ongelman (jonka vaikutukset korostuvat syvillä alueilla), joka merkitsee, että kadonneet pyydykset aiheuttavat vahinkoa pitkän aikaa. Kaikki nämä menetelmät aiheuttavat huomattavia oheisvahinkoja tuhoamalla merenpohjaa, riuottoja ja koralleja. Kantajan mukaan on mahdollista, että troolausta koskevaa komission ehdotusta ei hyväksytä ajoissa ja että — vaikka se hyväksyttäisiin ajoissa — se on riittämätön, koska siinä ei kielletä muita vahinkoa aiheuttavia teollisen tehokalastuksen menetelmiä.

- 87 Kalakantojen osalta kantaja väittää samoin, että riidanalaisen asetuksen vahingolliset vaikutukset alkavat viimeistään 1.8.2004. Kantaja väittää, että useat ulkomaiset (espanjalaiset) alukset ovat jo aloittaneet tehokalastuksen Azorien vesialueella sen johdosta, että komissio ja Espanjan maatalousministeri ovat todenneet riidanalaisen asetuksen olevan jo voimassa. Kantaja väittää ensinnäkin, että riidanalaisen asetuksen 11 artiklassa tarkoitettua soveltamisasetusta, jossa vahvistetaan pyyntiponnistuksen enimmäistasot, ei anneta ajoissa, joten oikeudellisesti sääntelemätön tilanne vallitsee pitkään. Toiseksi ne tehokalastuksen menetelmät, joiden käyttö sallitaan riidanalaisella asetuksella, johtavat kantajan mukaan kalakantojen ehtymiseen. Kantaja mainitsee esimerkkinä, että espanjalaisten alusten käyttämissä pitkissäsiimoissa on jopa 12 kertaa enemmän koukkuja (24 000 koukkuja) kuin Azoreilta peräisin olevien alusten käyttämissä (2 000 koukkuja). Espanjalaisilla aluksilla on lisäksi suurempi toimintasäde ja varastointikapasiteetti, joten ne voivat kalastaa tehokkaasti paljon pidempään kuin Azoreilta peräisin olevat alukset. Koska kalastus aikaisemmin hyödyntämättömissä syvänmeren kalastuspaikoissa tulee kannattavaksi nopeasti, on odotettavissa, että Azorien vesialueella kalastaa suuri määrä aluksia. Kantajan mukaan tämä muuttaa herkkää ekologista tasapainoa, joka on jo entuudestaan lähellä kestävyuden alarajaa, ja aiheuttaa kalastuksessa rajun kasvun ja romahduksen ja johtaa kalakantojen nopeaan ja peruuttamattomaan ehtymiseen. Kantaja korostaa tältä osin, että syvänmeren kalojen uusiutuminen on niiden erityisluonteen vuoksi (heikko hedelmällisyys, myöhäinen sukukypsyys ja pitkäikäisyys) äärimmäisen hidasta.
- 88 Azorien kalatalousalan osalta kantaja väittää, että kalakantojen ehtyminen romahduttaa paikallisen toiminnan, joka on erityisen riippuvainen kalastuksesta, etenkin syvänmeren kalastuksesta (jonka osuus Azorien kalansaaliista on 59 prosenttia). Kantajan mukaan 31 prosenttia saaliista on Azoreilla peräisin kalastusmatalikoilta, jotka sijaitsevat 100 ja 200 meripeninkulman välisellä "vapautetulla" alueella. Melkein 12 prosenttia Azorien työssäkävystä väestöstä harjoittaa kalastukseen liittyvää toimintaa.
- 89 Kantaja myöntää, ettei se voi ennustaa, koska vahingoista tulee korjaamattomia, mutta se arvioi, että vaikutukset tuntuvat jo yhden kalastuskauden aikana. Kantaja joka tapauksessa pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta soveltamaan ennalta varautumisen periaatetta ja hyväksymään pyydetty välitoimet, jotta tällaiset

vaikutukset vältettäisiin, siitä huolimatta, että niistä aiheutuvien vahinkojen tapahtumisajankohdasta ei ole matemaattista varmuutta.

— Intressivertailu

- 90 Kantajan mukaan intressivertailu puoltaa selvästi välitoimien hyväksymistä, koska siinä tapauksessa, että välitoimet hyväksytään, kalakannat ja meren ekosysteemi saavat suojaa, kunnes pääasian kanteesta annetaan tuomio, eivätkä välitoimet aiheuta haittaa kenelläkään muulle henkilölle ja pääasian kanteen ratkaisulle. Jos neuvosto voittaa asian, muiden jäsenvaltioiden, erityisesti Espanjan kuningaskunnan, kalastuslaivastojen edut ovat säilyneet vahingoittumattomina ja jos kantaja voittaa asian, sen edut ovat säilyneet vahingoittumattomina.

b) Porto de Abrigon ja GÊ-Questan lausumat

- 91 Porto de Abrigo ja GÊ-Questa tukevat kantajan lausumia, joiden mukaan riidanalaisella asetuksella sallitaan erityisesti sellaisten espanjalaisten alusten harjoittaa tehokalastusta Azorien vesillä, joilla on Azorien aluksiin verrattuna huomattavasti suurempi kapasiteetti, joilla on uudelleen käytettäviä pyydyksiä, jotka laskevat pitkiäsiimoja paljon laajemmilla alueilla (50–60 meripeninkulmaa 30 meripeninkulman sijasta) ja jotka viipyvät merellä paljon kauemmin (60 päivää Azorien aluksille tyypillisen yhden viikon sijasta). Azorien vesialueella kalastaa kuukaudessa keskimäärin jo 58 espanjalaista alusta, vaikka aikaisemmin niiden tavanomainen kokonaisuus oli neljä. Tämä tehokalastus tuhoaa kalakannat täysin 100 ja 200 meripeninkulman väliseltä alueelta ja jopa 0 ja 100 meripeninkulman väliseltä alueelta niin sanotun imuvaikutuksen vuoksi (kalat kerätään pois 100 meripeninkulman linjan ylittäviltä kalastusmatalikoilta). Kalakantojen tuhoutuminen aiheuttaa merkittäviä ympäristövahinkoja ja romahduttaa paikallisen kalatalousalan.

c) Neuvoston, komission ja Espanjan kuningaskunnan lausumat

- 92 Neuvosto, jota komissio ja Espanjan kuningaskunta tukevat, väittää ensinnäkin, että väli-toimihakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, koska pääasian kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.
- 93 Neuvosto väittää tältä osin ensinnäkin, että riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava toimenpide eikä peitelty päätös, joten kantaja ei voi riitauttaa sitä. Toiseksi neuvosto toteaa, ettei asetus missään tapauksessa koske kantajaa erikseen. Kantajan yleinen intressi alueen kalastustoiminnan taloudellisen menestyksen osalta ei neuvoston mukaan riitä täyttämään sitä vakioedellytystä, jonka täytyessä luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voivat nostaa kanteen EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella ja jonka mukaan riitautetun toimen on vaikutettava näiden henkilöiden oikeusasemaan niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä henkilöt erottuvat kaikista muista ja ne voidaan tämän johdosta yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu. Neuvosto toteaa tältä osin, ettei kantaja ole osoittanut, miten riidanalainen asetus vaikuttaa sen talouselämään eri tavalla kuin muiden alueiden talouselämään, muut syrjäisimmät alueet mukaan lukien. Kolmanneksi neuvosto toteaa, ettei kantajalla ole asiavaltuutta vielä sen perusteella, että Azorit mainitaan EY 299 artiklan 2 kohdassa, sillä päinvastainen tulkinta merkitsisi, että syrjäisimmillä alueilla on erityisoikeus saada asiansa käsiteltyä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, mikä on ristiriidassa EY:n perustamissopimuksella luodun oikeusturvajärjestelmän kanssa. Neuvosto toteaa vielä, ettei kantajalla ole erillistä ja suoraa intressiä sen perusteella, että sen lainsäädäntö- ja sääntelytoimivaltaan puututaan, vaan kyse on kaikkien yleisesti sovellettavien asetusten väistämättömästä vaikutuksesta.
- 94 Lisäksi neuvosto väittää komission ja Espanjan kuningaskunnan tukemana, ettei kanne missään tapauksessa ole perusteltu, koska kantaja ei ole näyttänyt toteen *fumus boni juris* -edellytyksen täyttymistä.

- 95 Ensinnäkin neuvosto väittää yhteisön lainsäätäjällä tällä alalla olevaan laajaan harkintavaltaan viitaten, ettei ympäristöalan määräyksiä ja säännöksiä voida soveltaa, koska riidanalaisen asetuksen oikeudellisia perustoja olivat EY 37 artikla ja EY 299 artiklan 2 kohta.
- 96 Toiseksi neuvosto väittää, ettei riidanalaisella asetuksella missään tapauksessa rikota ympäristöoikeuden määräyksiä ja säännöksiä (EY 6 ja EY 174 artikla sekä ympäristöoikeuden periaatteet), koska kyseisellä asetuksella käyttöön otettu järjestelmä ei aiheuta mitään vahinkoa ympäristölle tai kalakannoille. Neuvoston käsityksen mukaan riidanalaisella asetuksella nimittäin sovitetaan yhteen erilaisia intressejä, kuten ympäristönsuojelu, kalakantojen kestävä hyödyntäminen ja Azorien kalatalousalan suojelu, noudattaen samalla kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltoa koskevaa periaatetta, joka on ilmaistu EY 12 artiklassa.
- 97 Lisäksi neuvosto väittää komission ja Espanjan kuningaskunnan tukemana, että riidanalaisessa asetuksessa otetaan huomioon ympäristöön liittyvät huolet rajoittamalla pyyntiponnistusta historiallisten keskiarvojen perusteella ja että asetusta tarkasteltaessa on otettava huomioon muut YKP:n alaan kuuluvat toimenpiteet (kuten asetukset N:o 2340/2002 ja N:o 2347/2002 sekä soveltamisasetus, joka annetaan piakkoin riidanalaisen asetuksen 11 artiklan nojalla), jotka kokonaisuutena antavat ympäristön osalta riittävää suojaa kaikille syvänmeren lajeille. Neuvoston mukaan ei ole näytetty toteen, että niin sanotun ilmoittautumisjärjestelmän kumoaminen olisi aiheuttanut mitään ympäristö- tai muita ongelmia. Ei ole myöskään näytetty toteen, että tonnikalalajeille olisi aiheutunut mitään ongelmia; Kansainvälinen Atlantin tonnikalojen suojelukomissio (ICCAT) sekä johdetussa yhteisön lainsäädännössä määritellyt TAC:t ja kiintiöt antavat asianmukaista suojaa näille vaelluskalalajeille.
- 98 Kolmanneksi neuvosto ja komissio väittävät neuvostolla tällaisten taloudellisesti monitahoisten kysymysten osalta olevaan laajaan harkintavaltaan viitaten, että riidanalaisella asetuksella ei rikota EY 299 artiklan 2 kohtaa ja EY 158 artiklaa, koska

siinä annetaan Azorien elinkeinoelämälle asianmukaista ja oikeassa suhteessa olevaa suojaa perustamalla 100 meripeninkulman suojelualue.

- 99 Neljänneksi neuvosto toteaa, että myös suhteellinen vakaus säilytetään, koska riidanalaisella asetuksella rajoitetaan pyyntiponnistusta historiallisten keskiarvojen perusteella. Komissio toteaa tältä osin lisäksi, että suhteellisen vakaudella periaatteella on joka tapauksessa merkitystä vain TAC:itä vahvistettaessa mutta ei silloin, kun on kysymys pyyntiponnistuksen rajoittamisesta siten, kuin riidanalaisessa asetuksessa on tehty.
- 100 Neuvosto väittää komission ja Espanjan kuningaskunnan tukemana vielä, ettei se ole rikkonut yhtään olennaista menettelymääräystä. Parlamentin uudelleen kuuleminen ei ollut tarpeen, koska muutoksilla ei muutettu asetuksen rakennetta kokonaisuudessaan. Riidanalaisesta asetusta on perusteltu asianmukaisesti, kuten sen perustelukappaleista ilmenee. Siinä on lisäksi otettu huomioon tieteellinen näyttö, erityisesti STECF:n ja ICES:n raportit.
- 101 Kiireellisyyden osalta neuvosto, komissio ja Espanjan kuningaskunta toteavat, ettei välitoimien määräämättä jättäminen aiheuta vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa ja että kiireellisyysedellytys ei näin ollen täyty.
- 102 Neuvosto väittää ensinnäkin, ettei riidanalaisella asetuksella oteta käyttöön rajoittamatonta pyyntiponnistusta, vaan sillä päinvastoin rajoitetaan pyyntiponnistusta historiallisten keskiarvojen perusteella. Riidanalaisella asetuksella sekä vuoden 2002 asetuksilla suojellaan kalakantoja ja ympäristöä riittävästi. Toiseksi välitoimet eivät ole tarpeellisia, koska on olemassa muita, tarkoituksenmukaisempia keinoja, joita voidaan tarpeen vaatiessa käyttää ympäristön ja kalakantojen suojelemiseen, kuten perusasetuksen 7 ja 8 artiklassa säädetyt toimenpiteet, joihin kantaja ei ole turvautunut. Välitoimihakemus on ennenaikainen, koska niiden kahden seikan

osalta, joihin kantajan väitteiden mukaan liittyy korjaamattomia vahinkoja (pohjatroomauksesta ja kalakantojen ehtymisestä aiheutuvat ympäristövahingot), komissio on esittänyt ehdotuksia kaikkien havaittujen ongelmien hoitamiseksi. Riidanalaisella asetuksella samoin kuin vuoden 2002 asetuksilla joka tapauksessa suojellaan kalakantoja asianmukaisesti, koska niissä rajoitetaan pyyntiponnistusta. Neuvosto huomauttaa vielä, ettei kantaja esitä mitään näyttöä kiireellisyydestä tonnikalalajien osalta. Espanjan kuningaskunta yhtyy tähän käsitykseen ja huomauttaa, että koska tonnikala on suuressa määrin vaelluskalalaji, tiettyjä alueita koskeva pääsyräjoitus on vaikutukseton ja merkitsee kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää.

- 103 Neuvosto, komissio ja Espanjan kuningaskunta väittävät vielä, että intressivertailu puoltaa hakemuksen hylkäämistä. Kantajan pyytämät toimenpiteet ensinnäkin vähentävät ympäristön saamaa suojaa eivätkä suinkaan lisää sitä. Toiseksi täytäntöönpanon lykkääminen pidentäisi vuoden 1995 asetusten soveltamisen osalta vallitsevaa oikeudellista epävarmuutta. Nämä osapuolet toteavat lopuksi, että täytäntöönpanon lykkääminen aiheuttaisi vahinkoa tuhansille kalastajille ja sadoille aluksille laajalla alueella Koillis-Atlantia. Tästä seuraa, että ainoastaan pakottavat syyt voisivat näissä olosuhteissa tehdä välitoimien määräämisestä perusteltua.

2. Välitoimista päättävän tuomarin arviointi asiasta

- 104 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimihakemuksessa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaaditun välitoimen myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia, joten välitoimihakemus on hylättävä, jos jokin niistä ei täyty (asia C-268/96 P(R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 30 kohta). Välitoimista päättävä tuomari vertailee tarvittaessa myös kyseessä olevia

intressejä (asia C-445/00 R, Itävalta v. neuvosto, määräys 23.2.2001, Kok. 2001, s. I-1461, 73 kohta). Haetun välitoimen on lisäksi oltava sillä tavalla väliaikainen, ettei sillä oteta ennalta kantaa riidanalaisiin oikeus- tai tosiseikkoihin eikä tehdä etukäteen tyhjiksi pääasiassa myöhemmin annettavan ratkaisun vaikutuksia (asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line ym., määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 22 kohta).

105 Välitoimista päättävällä tuomioistuimella on tätä kokonaisarviointia suorittaessaan lisäksi laaja harkintavalta, ja se voi asian ominaispiirteiden perusteella vapaasti päättää, miten ja missä järjestyksessä se tutkii nämä erilaiset edellytykset, sillä yhteisön oikeudessa ei ole oikeussääntöä siitä, miten tuomioistuimen olisi arvioitava sitä, onko asiassa tarpeen määrätä välitoimia (em. asia komissio v. Atlantic Container Line ym., määräyksen 23 kohta).

106 Välitoimihakemusta tutkittaessa on otettava huomioon edellä mainitut periaatteet.

a) Tutkittavaksi ottaminen

107 Ensiksi on tutkittava, onko välitoimihakemus jätettävä tutkimatta sen vuoksi, että pääasian kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, kuten neuvosto, komissio ja Espanjan kuningaskunta väittävät.

108 Tältä osin on todettava, että vaikka vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sitä, voidaanko pääasian kanne ottaa tutkittavaksi, ei lähtökohtaisesti saa tutkia välitoimimenettelyssä, jotta ei otettaisi ennalta kantaa asiakysymykseen, on

kuitenkin niin, että toimen täytäntöönpanon lykkäystä koskeva hakemus voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos hakija näyttää toteen, että on tiettyjä seikkoja, joiden perusteella voidaan ensi arviolta päätellä, että se pääasian kanne, johon hänen välimiihakemuksensa liittyy, voidaan ottaa tutkittavaksi, jottei hakija voisi välimiihakemuksella saada sellaisen toimen täytäntöönpanoa lykättyksi, jota yhteisöjen tuomioistuin ei sittemmin kumoa, koska kanne jätetään tutkimatta asiakysymyksen osalta (asia C-329/99 (P)R, Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräys 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8343, 89 kohta).

109 Välimiimenettelyn kiireellisyyden vuoksi sitä, voidaanko pääasian kanne ottaa tutkittavaksi, voidaan väistämättä tutkia vain pintapuolisesti (asia C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8797, 35 kohta).

110 Sitä, voidaanko pääasian kanne ottaa tutkittavaksi, voidaan välimiihakemuksen yhteydessä nimittäin arvioida vain alustavasti siinä tarkoituksessa, että selvitetään, onko kantaja esittänyt riittävästi sellaisia seikkoja, joiden vuoksi on ensi arviolta perusteltua katsoa, ettei pääasian kanteen tutkittavaksi ottamista ole pidettävä mahdottomana. Välimiimestä päättävä tuomioistuin saa vain siinä tapauksessa, että pääasian kanteen tutkittavaksi ottamista voidaan pitää täysin mahdottomana, todeta, että sitä ei oteta tutkittavaksi. Muutoin se, että tutkittavaksi ottaminen ratkaistaisiin välimiimenettelyssä silloin, kun tutkittavaksi ottaminen ei ole ensi arviolta täysin mahdotonta, johtaisi siihen, että ratkaisuun, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa pääasiassa, otettaisiin ennalta kantaa (asia T-342/00 R, Petrolescence ja SG2R v. komissio, määräys 17.1.2001, Kok. 2001, s. II-67, 17 kohta ja yhdistetyt asiat T-195/01 R ja T-207/01 R, Government of Gibraltar v. komissio, määräys 19.12.2001, Kok. 2001, s. II-3915, 47 kohta).

111 Tämän vuoksi on tutkittava, onko kantaja ainakin alustavasti osoittanut, että sillä on EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella asiavaltuus ryhtyä oikeudellisiin toimenpiteisiin siinä tarkoituksessa, että riidanalainen asetus kumottaisiin osittain.

- 112 On todettava, että koska Região autónoma dos Açores on Portugalin oikeuden mukaan oikeushenkilö, se voi lähtökohtaisesti nostaa EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella kumoamiskanteen; tämän määräyksen mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen hänelle osoitetusta päätöksestä tai päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena tai toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen (asia C-452/98, *Nederlandse Antillen v. neuvosto*, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8973, 51 kohta, jäljempänä *Nederlandse Antillen I*).
- 113 Kuten neuvosto on aiheellisesti huomauttanut, riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava toimenpide eikä peitelty päätös. Sillä säännellään syvänmeren kalakan-toihin kohdistuvaa kalastusta suurella Koillis-Atlantin alueella, joka tunnetaan nimellä läntiset vesialueet, ja sitä sovelletaan erotuksetta kaikkiin kalastajiin, jotka haluavat harjoittaa edellä mainittua toimintaa tällä alueella. Lisäksi on todettava, että vaikka riidanalaisen asetuksen kuudennessa perustelukappaleessa ja 5 artiklassa mainitaan Azorit nimenomaisesti, asetusta sovelletaan erotuksetta kaikkiin EY 299 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin syrjäisimpiin alueisiin eli Azoreihin, Madeiraan ja Kanariansaariin.
- 114 Se, että riidanalainen toimi on yleisesti sovellettava toimenpide, ei kuitenkaan merkitse, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö ei voi prosessinedellytysten puuttumisen vuoksi riitauttaa sitä EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimenpide voi siitä huolimatta, että se on yleisesti sovellettava, koskea tiettyjä luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä suoraan ja erikseen (em. asia *Nederlandse Antillen v. neuvosto*, tuomion 51 kohta ja asia C-309/89, *Codorniu v. neuvosto*, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, Kok. Ep. XV, s. I-177, 19 kohta).
- 115 Näin ollen on arvioitava, voidaanko pintapuolisessa tutkinnassa katsoa, että riidanalainen asetus koskee Região autónoma dos Açoresia suoraan ja erikseen.

- 116 Suoraan intressiä koskevan edellytyksen osalta vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että yhteisön toimi voi EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuihin tavoin koskea kantajaa suoraan vain, jos sillä on välittömiä vaikutuksia kantajan oikeusasemaan ja sen täytäntöönpano on täysin automaattista ja perustuu yksinomaan yhteisön lainsäädäntöön ilman muiden, välissä olevien sääntöjen soveltamista (yhdistetyt asiat T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ja T-225/99, Comafrika ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, tuomio 12.7.2001, Kok. 2001, s. II-1975, 96 kohta). Tältä osin on todettava, että riidanalainen asetus on välittömästi sovellettavissa kaikissa jäsenvaltioissa ja että sillä on välittömiä vaikutuksia ilman, että olisi tarpeen, että kaikki jäsenvaltiot antavat lisäsääntöjä. Riidanalaisella asetuksella on olennaisia ja välittömiä vaikutuksia kantajan oikeusasemaan, koska kantaja menettää lainsäädäntötoimivaltaansa 100 ja 200 meripeninkulman välisellä alueella harjoitettavan kalastuksen osalta ja koska riidanalaisella asetuksella vaikutetaan kalatalousalan toimintoihin, jotka kantajan mukaan muodostavat merkittävän osan sen talouselämästä. Tästä voidaan siis päätellä ainakin ensi arviolta, että kantaja on osoittanut, että riidanalainen asetus koskee sitä suoraan.
- 117 Erillisen intressin osalta on todettava, että asetuksen kaltainen yleisesti sovellettava toimi voi koskea luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä erikseen vain, jos sillä vaikutetaan näihin henkilöihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä henkilöt erottuvat kaikista muista ja ne voidaan tämän johdosta yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (asia C-451/98, Antillean Rice Mills v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8949, 49 kohta; asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta; asia C-142/00 P, komissio v. Nederlandse Antillen, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. I-3483, 65 kohta; jäljempänä Nederlandse Antillen II ja em. asia Nederlandse Antillen, tuomion 60 kohta).
- 118 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan Região autónoma dos Açoresin kaltaisen aluehallinnon yksikön yleinen intressi alueensa taloudellisten kysymysten, erityisesti kalastuksen, osalta toimivaltaisena tahona saada aikaan alueensa taloudellista vaurautta koskevia myönteisiä tuloksia ei missään tapauksessa yksistään riitä siihen, että toimen voitaisiin katsoa koskevan sitä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla (em. asia Nederlandse Antillen II, tuomion 69 kohta).

- 119 Lisäksi on todettava, että erillisen intressin osoittamiseksi ei riitä, että kantaja saa perustamissopimuksen perusteella (EY 299 artiklan 2 kohta) erityistä suojaa tai että kantaja mainitaan nimenomaisesti ja täsmällisesti riidanalaisen asetuksen 6 perustelukappaleessa ja 5 artiklassa tai että neuvoston oli otettava kantajan tilanne huomioon riidanalaista asetusta antaessaan (ks. vastaavasti em. asia *Nederlandse Antillen II*, tuomion 74–76 kohta). Kuten neuvosto on aiheellisesti tähdentänyt, muussa tapauksessa EY 299 artiklan 2 kohdassa mainitut syrjäisimmät alueet saisivat vastaavanlaisen asiavaltuuden kuin jäsenvaltiot. Tällainen tulos olisi ristiriidassa EY 230 artiklan kanssa, sillä siinä ei analogisesti anneta alueellisille yksiköille toimivaltaa nostaa kanteita samoilla edellytyksillä kuin jäsenvaltioille (ks. vastaavasti em. asia *Nederlandse Antillen I*, tuomion 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 120 Tästä seuraa, että kantajan on ainakin alustavasti osoitettava tosiseikkoihin tukeutuen, että riidanalainen asetus vaikuttaa siihen sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista ja — tämän asian olosuhteissa — myös muista syrjäisimmistä alueista (ks. vastaavasti em. asia *Nederlandse Antillen I*, tuomion 72 kohta).
- 121 Vaikka kantaja ei yritä näyttää selvästi toteen, miten riidanalainen asetus vaikuttaa siihen eri tavalla kuin muihin syrjäisimpiin alueisiin niin, että se erottuu niin riittävästi, että riidanalainen asetus koskee sitä erikseen, kantaja on esittänyt tiettyä näyttöä, jonka perusteella ei voida pitää täysin mahdottomana, että kantaja on sellaisessa tosiasiallisessa tilanteessa, joka on omiaan erottamaan sen tällä tavalla.
- 122 Ensinnäkin on todettava, että riidanalainen asetus vaikuttaa välittömästi kantajan toimivaltaan huomattavissa määrin, koska sillä viedään kantajalta toimivalta säännellä kalastustoimintaa 100 ja 200 meripeninkulman välisellä vyöhykkeellä. Sen perusteella, että alueen toimivaltaan kohdistuu tällainen vaikutus, saatetaan

päätyä siihen käsitykseen, että toimi koskee kyseistä aluetta erikseen siten kuin EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetaan (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat T-132/96 ja T-143/96, Freistaat Sachsen ym. v. komissio, tuomio 15.12.1999, Kok. 1999, s. II-3663, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, erityisesti asia T-288/97, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia v. komissio, tuomio 15.6.1999, Kok. 1999, s. II-1871, 31 ja 32 kohta).

- 123 Toiseksi on todettava, että Azorien tilanne on siinä mielessä erityinen, että niiden meriekosysteemille on luonteenomaista paikallisia vuorovesiesiintymiä ja syvän kylmän veden kumpuamista (upwellings) aiheuttavien vedenalaisten vuorten suuri määrä, hydrotermisten purkaus kenttien ja kuumien luonnonlähteiden olemassaolo, mannerjalustan puuttuminen ja suuri riippuvuus syvänmeren kalastuksesta. Kantajan mukaan melkein 12 prosenttia Azorien työssäkäyvistä väestöstä saa elantonsa kalastukseen liittyvistä toiminnoista, ja kokonaissaaliin arvosta melkein 60 prosenttia on Azoreilla peräisin syvänmeren kalastuksesta. Kantaja on istunnossa todennut, että kalastukseen liittyvien toimintojen osuus sen bruttokansantuotteesta on 5 prosenttia, mitä ei voida pitää vähäisenä (julkisasiamies Léger'n ratkaisuehdotus asiassa C-301/97, Alankomaat v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8853, ratkaisuehdotus s. I-8858 ja em. asiassa Nederlandse Antillen I, ratkaisuehdotus s. I-8975, 95 kohta; julkisasiamies katsoi, että vetoaminen alaan, jonka osuus Alankomaiden Antillien bruttokansantuotteesta oli vain 0,9 prosenttia, ei riittänyt osoittamaan tälle alueelle ominaisten erityispiirteiden olemassaoloa, mutta hän totesi, että hän olisi saattanut arvioida tilannetta eri tavalla, "jos talouden alan, jota riidanalainen asetus koskee, osuus kyseisen [merentakaisen maan tai alueen] bruttokansantuotteesta olisi huomattavasti suurempi").

- 124 Näiden kantajan esittämien tosiseikkoja koskevien todisteiden perusteella välitoinnista päättävä tuomari katsoo, että vaikka on vakavia epäilyjä siitä, onko kantaja osoittanut, että riidanalainen asetus vaikuttaa siihen eri tavalla kuin muihin syrjäisimpiin alueisiin, ei voida pitää täysin mahdottomana, että kantaja pystyy pääasian kanteen yhteydessä näyttämään toteen, että riidanalainen asetus koskee sitä erikseen.

- 125 Edellä todetun perusteella on katsottava, että koska tässä vaiheessa ei voida pitää täysin mahdottomana, että pääasian kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, väliitoimihakemusta ei voida jättää tutkimatta pelkästään pääasian kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista koskevista syistä.

b) Fumus boni juris, kiireellisyys ja intressivertailu

- 126 Sen arvioimiseksi, onko kantaja näyttänyt toteen, että se täyttää väliitoimien myöntämiselle asetetut kumulatiiviset edellytykset eli fumus boni juris- ja kiireellisyysedellytyksen, on ensiksi tarkasteltava pyydettyjen väliitoimien luonnetta ja intressivertailua punnitsemalla keskenään vaikutuksia, joita tällaisista väliitoimista annetulla määräyksellä on kantajaan, vastaajaan, väliintulijoihin, yhteisön oikeusjärjestykseen ja ulkopuolisiin.

Intressivertailu — Pyydettyjen väliitoimien vaikutukset

- 127 Aluksi on huomautettava, että tietyt pyydetyistä väliitoimista ovat jo luonteeltaan epätarkoituksenmukaisia ja suhteettomia, kun otetaan huomioon pääasiallinen tavoite, joka niillä on tarkoitus saavuttaa, eli Azorien meriekosysteemin ja kalakantojen suojeleminen. Kunkin pyydetyn väliitoimen vaikutuksia on aiheellista tarkastella tältä kannalta.

- 128 Riidanalaisen asetuksen 3 artiklan täytäntöönpanon lykkäämisellä olisi huomattavan laajoja vaikutuksia, koska jäsenvaltiot vapautuisivat velvollisuudesta arvioida ja osoittaa pyyntiponnistuksen tasot historiallisten keskiarvojen perusteella. Tällainen

täytäntöönpanon lykkäys ei jo luonteensakaan puolesta sovellu kantajan tarkoittaman tavoitteen saavuttamiseen eli meriympäristön suojelemiseen ja kalakantojen säilyttämiseen, ja vielä vähemmässä määrin se on oikeassa suhteessa tämän tavoitteen saavuttamiseen. Tämän säännöksen täytäntöönpanon lykkääminen siltä osin, kuin siinä poistetaan pyydykset kyseessä olevan kalastuksen määritelmästä, ei merkitsisi, että yhteisön toimielimet veloitettaisiin määrittelemään kalastukset pyydysten mukaan, eikä johtaisi määrättyjen pyydysten käytön kieltämiseen. Samaten on todettava, että tämän säännöksen täytäntöönpanon lykkääminen siltä osin kuin siinä jätetään sen soveltamisalan ulkopuolelle asetuksessa N:o 2347/2002 tarkoitettuja lajeja, joihin sovelletaan tätä aikaisempaa asetusta, josta ei ole nostettu kannetta, johtaisi järjestelmien päällekkäisyyteen eikä väistämättä suojaisi näitä lajeja paremmin.

- 129 Riidanalaisen asetuksen 5 artiklan täytäntöönpanon lykkääminen poistaisi olennaisilta osiltaan suojan, jonka kohteena on Azoreita ympäröivä alue 100 meripeninkulmaan saakka, ja tämä vaikutus näyttää olevan ristiriidassa kantajan pyrkimysten kanssa. On todettava, että 5 artiklassa perustetaan 100 meripeninkulman suojelualue kaikille lajeille, tonnikala ja syvänmeren lajit mukaan lukien. Siltä osin kuin vaaditaan, että tonnikalaa ja sen lähilajeja pyytäviltä espanjalaisilta aluksilta on estettävä pääsy 0 ja 200 meripeninkulman väliselle alueelle, on todettava, että riidanalaisen asetuksen 5 artiklan täytäntöönpanon lykkäämisellä ei siis ole tätä vaikutusta.
- 130 Riidanalaisen asetuksen 11 artiklan täytäntöönpanon lykkääminen estäisi neuvostoa ja komissiota antamasta soveltamisasetusta, jossa vahvistetaan vuosittainen pyyntiponnistuksen enimmäistaso kunkin jäsenvaltion sekä 3 ja 6 artiklassa määritellyn alueen ja kalastuksen osalta. Tällainen toimenpide ei edistäisi ympäristönsuojelua tai kalavarojen säilyttämistä Azorien vesialueella. Kantaja itse katsoo, että sitten kun soveltamisasetus on annettu, se antaa ainakin osittaista suojaa Azorien vesialueelle.
- 131 Riidanalaisen asetuksen 13 artiklan b alakohdan täytäntöönpanon lykkääminen merkitsisi, että niin sanottua ilmoittautumisjärjestelmää alettaisiin soveltaa uudelleen, joten sillä olisi huomattavia vaikutuksia suurelle joukolla kalastusaluksia, joiden

pitäisi noudattaa tätä järjestelmää. Ilmoittautumisjärjestelmän käyttöön palauttaminen kuitenkin merkitsisi enimmillään sitä, että kantaja saisi kerättyä lisätietoja Azorien vesialueella kalastavien alusten toiminnasta, eikä kantaja ole näyttänyt toteen, että VMS estää kantajaa panemasta riidanalaisella asetuksella käyttöön otettua järjestelmää täytäntöön tai valvomasta Azorien vesialueella kalastavien alusten toimintaa riittävästi, vaikka se antaa kantajalle vähemmän tietoja. Vaikka tässä säännöksessä kantajan väittämin tavoin rajoitetaan niiden tietojen määrää, joita Azorien viranomaiset voivat vaatia niiden lainkäyttövallan piirissä kalastavilta aluksilta, ei ole esitetty näyttöä, joka osoittaisi, miten tämä voi vaikuttaa konkreettisesti meriekosysteemiin ja kalakantoihin.

- 132 Riidanalaisen asetuksen 15 artiklan, jolla kumotaan vuoden 1995 asetukset viimeistään 1.8.2004 lukien, täytäntöönpanon lykkääminen vaikuttaisi kaikkiin kalastajiin, jotka haluavat kalastaa Azorien vesialueella, ja aiheuttaisi huomattavaa oikeudellista epävarmuutta sen osalta, mitä järjestelmää Azorien vesialueella sovelletaan. Tämän säännöksen täytäntöönpanon lykkäämisen olennainen vaikutus olisi, että se koko aikaisempi oikeudellinen järjestelmä, jonka yhteisön lainsäätäjä on päättänyt korvata riidanalaisella asetuksella käyttöön otetulla järjestelmällä, tulisi uudelleen voimaan. On myönnettävä, että vallitsee suuri epävarmuus sen osalta, liittyvätkö tietyt vuoden 1995 asetusten säännökset niin tiiviisti liittymisasiakirjan mukaiseen siirtymäajan järjestelmään ja asetukseen N:o 1275/94, että on katsottava, ettei niitä voida soveltaa sen jälkeen, kun liittymistä koskevan siirtymäajan järjestelmän voimassaolo päättyi 1.1.2003. Pitää paikkansa, että 15 artiklan täytäntöönpanon lykkääminen saattaa merkitä sellaisen aikaisemman järjestelmän palauttamista käyttöön, joka ainakin kantajan mielestä antaa asianmukaista suojaa Azorien vesialueelle. On kuitenkin todettava, että vuoden 1995 järjestelmässä tällaisesta suojasta ei säädetty suoraan ottamalla käyttöön ympäristöä koskevia sääntöjä, kuten pyydysten käyttökieltoa, vaan epäsuorasti säännöillä, joilla rajoitettiin ulkomaisten alusten pääsyä Azorien vesialueelle. Riidanalaisen asetuksen 15 artiklan täytäntöönpanon lykkääminen säilyttäisi voimassa nämä vuoden 1995 asetusten säännökset, joilla rajoitetaan ulkomaisten alusten pääsyä Azorien vesialueelle, vaikka liittymisasiakirjassa pääsyn osalta käyttöön otetun siirtymäajan järjestelmän voimassaolon piti päättyä viimeistään 31.12.2002. On syytä huomauttaa, että tällaiset säännökset merkitsevät kansalaisuuteen perustuvaa suoraa syrjintää, joten ne ovat EY 12 artiklassa ja perusasetuksen 17 artiklan 1 kohdassa ilmaistun periaatteen vastaisia.

- 133 On vielä huomautettava, että kantajan pyytämät toissijaiset toimenpiteet — eli espanjalaisille aluksille asetettava kieltö pyytää tonnikalaa ja sen lähilajeja Azorien vesialueella ja muille kuin portugalilaisille aluksille asetettava kieltö pyytää pohjakalalajeja ja syvänmeren lajeja tällä alueella — eivät varsinaisesti ole ympäristönsuojelua koskevia sääntöjä vaan pääsyä koskevia sääntöjä, jotka merkitsevät kansalaisuuteen perustuvaa suoraa syrjintää ja vahingoittavat ulkomaisten alusten etuja. Jos välitoimimääräyksessä määrättäisiin tällaisia toimenpiteitä, sen tarkoituksena ei olisi suojella suoraan meriympäristöä ja kalakantoja eikä siinä kiellettäisi vahinkoa aiheuttavien pyydysten käyttöä ja asetettaisi erityistä rajoitusta pyyntiponnistukselle tai määrättäisi muista ekologisesti järkevistä toimenpiteistä vaan siinä pelkästään estettäisiin ulkomaisten alusten pääsy Azorien vesialueelle. Tällainen välitoimimääräys olisi siis jo luonteensa puolesta suhteeton.
- 134 Tästä pyydettyjen välitoimien luonnetta koskevasta tarkastelusta seuraa, että — toisin kuin kantaja väittää — riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon osittainen lykkääminen tai pyydetty toissijaiset välitoimet aiheuttaisivat ulkopuolisiin kohdistuvia huomattavia kielteisiä vaikutuksia ja häiritsisivät YKP:n toimintaa.
- 135 Riidanalainen asetus on nimittäin yleisesti sovellettava toimenpide, jossa säännellään abstraktisti laajaa kalastustoimintojen alaa, joka koskee erittäin suurta kalastus-alusten ja kalastajien joukkoa. Riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon osittainen lykkääminen vaikuttaisi muista jäsenvaltioista tulevien kalastajien ja erityisesti espanjalaisten kalastajien etuihin lykkäämällä yhteisön lainsäätäjän heille antamia oikeuksia harjoittaa kalastusta muun muassa Azorien vesialueella joutumatta kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kohteeksi.
- 136 Näitä — ulottuvuudeltaan mahdollisesti huomattavia — seurauksia, joita riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon osittainen lykkääminen voi aiheuttaa erittäin suurelle määrälle henkilöitä, joita asia koskee, on arvioitava suhteessa siihen, kuinka tarpeellisia pyydetty välitoimet ovat väitetyn vakavan ja korjaamattoman vahingon estämiseksi, ennen kuin pääasian kanne ratkaistaan. Tässä yhteydessä on tarpeen ottaa huomioon ympäristökysymyksiin kohdistuvan väitetyn vahingon vakavuus.

- 137 On vielä huomautettava, että tällaisessa arvioinnissa on otettava huomioon myös se, että YKP:n yhteydessä neuvostolla on lainsäätäjänä huomattavaa harkintavaltaa, joka vastaa sille EY 34–EY 37 artiklassa annettuja poliittisia tehtäviä. Valvoessaan neuvoston tähän liittyvän toimivallan käytön laillisuutta tuomioistuimen on tutkittava ainoastaan, onko tätä toimivaltaa käytettäessä tehty ilmeistä virhettä, onko harkintavaltaa käytetty väärin tai onko kyseinen toimielin selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat (ks. asia C-4/96, NIFPO ja Northern Ireland Fishermen's Federation, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. I-681, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksiin).
- 138 Edellä todettu huomioon ottaen väli-toimista päättävä tuomioistuin ei voi — muutoin kuin ilmeisen kiireellisessä tilanteessa — korvata neuvoston arviointia omalla arvioinnillaan, taikka muuten se puuttuu neuvoston harkintavaltaan (ks. vastaavasti asia T-310/97 R, Gouvernement des Antilles néerlandaises v. neuvosto, määräys 2.3.1998, Kok. 1998, s. II-455, 64 ja 65 kohta). Kuten edellä on todettu, kyseessä olevien intressien vertailussa on välttämätöntä, että väli-toimista päättävä tuomioistuin ei voi korvata neuvoston arviointia omalla arvioinnillaan muutoin kuin poikkeuksellisissa olosuhteissa, joille on ominaista erityisen painava fumus boni juris ja ilmeinen kiireellisyys (ks. vastaavasti asia T-350/00 R, Free Trade Foods v. komissio, määräys 1.2.2001, Kok. 2001, s. II-493, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksiin).
- 139 Fumus boni jurisia ja kiireellisyyttä koskevia kumulatiivisia edellytyksiä on tutkittava näissä puitteissa. Ensiksi on syytä tutkia, onko kantaja näyttänyt toteen, että väli-toimet ovat tarpeellisia, koska siinä tapauksessa, että tämä edellytys ei täyty erityisen selvästi, on tarpeetonta arvioida fumus boni jurisin olemassaoloa kokonaisuutena.

Kiireellisyys

- 140 Aluksi on huomautettava, että väli-toimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sen perusteella, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta välttyttäisiin siltä,

että väli-toimia pyytäneelle asianosaiselle aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa (em. asia Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräyksen 94 kohta).

- 141 Erityisesti silloin, kun vahinko riippuu tietystä määrästä seikkoja, riittää, että vahinko on ennustettavissa riittävän todennäköisesti (ks. vastaavasti asia C-280/93 R, Saksa v. neuvosto, määräys 29.6.1993, Kok. 1993, s. I-3667, 34 kohta ja asia C-335/99 P(R), HFB ym. v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8705, 67 kohta). Väli-toimen hakijan on kuitenkin näytettävä toteen tosiseikat, joiden vuoksi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa voidaan olettaa aiheutuvan (em. asia HFB ym. v. komissio, määräyksen 67 kohta ja asia C-278/00 R, Kreikka v. komissio, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8787, 15 kohta).
- 142 Tästä seuraa, että tutkinnassa on keskityttävä siihen, onko kantaja osoittanut, että pyydettyjen väli-toimien määrääminen on tarpeen niiden kolmentyyppisten vahinkojen välttämiseksi, jotka kantajan mukaan johtuvat riidanalaisen asetuksen soveltamisesta ja joita ovat ensinnäkin vahingot, joita meriekosysteemille (korallit, merenpohjat jne.) aiheutuu vedettävien pyydysten ja muuntyyppisten teollisten pyydysten kuten verkkojen ja pitkiensiimojen käytön sallimisen johdosta, toiseksi pyyntiponnistuksen tehostumisesta johtuva syvänmeren kalalajien kantojen ehtyminen tasolle, jolla ne eivät uusiudu, ja kolmanneksi Azorien kalatalousalan romahtaminen.
- 143 Ennen kuin kutakin vahinkotyyppiä arvioidaan, on syytä todeta, että osapuolten kesken vallitsee huomattava erimielisyys siitä, mikä on vuoden 1995 asetusten tarkka kumoamispäivä eli päivä, josta lähtien vaikutukset, joita riidanalaisella asetuksella väitetään olevan, alkavat Azorien vesialueella vuoden 1995 suojajärjestelmän suomien etujen puuttuessa. Riidanalaisen asetuksen vaikutuksia on tässä menettelyssä arvioitava sen perusteella, että vuoden 1995 asetusten kumoaminen tulee joka tapauksessa voimaan viimeistään 1.8.2004. Tämä on järkevin tulkinta, koska riidanalaisen asetuksen 15 artikla on erityissäännös, jossa säädetään vuoden 1995 asetusten kumoamisesta. On kiistatonta, että 15 artiklan mukaan vuoden 1995

asetuksia ei voida soveltaa 1.8.2004 jälkeen ja että tämä on kantajan argumentaation perusta siltä osin kuin on kysymys riidanalaisen asetuksen vaikutuksista meriympäristöön, kalakantoihin ja Azorien kalatalousalaan.

— Meriekosysteemin kohdistuva vakava ja korjaamaton vahinko

144 Kantaja väittää, että riidanalaisessa asetuksessa hyväksytään teollisen mittakaavan pyyntiponnistus ja sallitaan sellaisten vedettävien pyydysten ja muuntotyypisten teollisten pyydysten kuten pohjatroolin, troolin, joka ei ole kosketuksissa pohjan kanssa, pohjaverkkojen ja teollisten pitkiensiimojen käyttö, jotka aiheuttavat vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa meriekosysteemille tuhoamalla merenpohjaa, riuttoja ja koralleja.

145 Kantaja väittää, että vuoden 1995 asetuksilla, erityisesti asetuksen N:o 685/95 3 ja 6 artiklalla ja liitteellä I, käyttöön otetussa aikaisemmassa järjestelmässä kukin kalastus määriteltiin pyydystyyppin osalta (esimerkiksi vedettävät tai kiinteät pyydykset) ja että neuvosto saattoi näin ollen rajoittaa vedettävien pyydysten käyttöä epäsuorasti säätämällä pyyntiponnistuksen rajaksi esimerkiksi nollan tietyllä alueella tietyn pyydystyyppin osalta. Azorien vesialueen osalta tämä toteutettiin asetuksen N:o 2027/95 2 artiklalla ja liitteellä. Riidanalaisessa asetuksessa (3 artikla ja liite) ei määritellä kalastuksia pyydyksittäin, joten jatkossa ei ole mahdollista vahvistaa pyyntiponnistuksen enimmäistasoksi nollaa vedettävien pyydysten osalta. Myöskään mitään tällaisille pyydyksille asetettuja paikallisia käyttökieltoja ei voida asetuksen N:o 2371/2002 10 artiklan mukaan soveltaa ulkomaisiin aluksiin 12 meripeninkulman alueen ulkopuolella, joten tämänkaltaisen kiellon toteuttamiseksi ei ole mitään muuta keinoa. Koska riidanalaisen asetuksen 15 artiklassa kumotaan myös vuoden 1995 asetukset viimeistään 1.8.2004 lukien, tästä seuraa, että vedettävien pyydysten käyttö sallitaan Azorien vesialueella.

- 146 Kaikki osapuolet myöntävät, että sen jälkeen kun vuoden 1995 asetukset on riidanalaisen asetuksen 15 artiklan perusteella kumottu viimeistään 1.8.2004, alukset saavat käyttää pohjatrooleja kalastaessaan Azorien vesialueella, kun taas aikaisemmassa järjestelmässä tämänkaltainen toiminta oli estetty.
- 147 Ei ole myöskään kiistetty, että pohjatroolauksella voi olla huomattavia kielteisiä vaikutuksia meriekosysteemiin, jollei tällaista toimintaa valvota. Neuvosto ja komissio ovat kumpikin myöntäneet istunnossa, että pohjatroolauksen vaikutuksilla voi olla vakavia ja korjaamattomia seurauksia meriekosysteemin herkkien osien kuten koralliriuttojen tuhoutumisen johdosta. Troolausta koskevan komission ehdotuksen perusteluissa todetaan tältä osin, että "tuoreet tutkimusraportit ovat osoittaneet, että eräät syvänmeren luontotyypit [muun muassa Azoreilla] tarvitsevat suojelua kalastuksessa käytettävien pyydysten aiheuttamaa mekaanista eroosiota vastaan". Ehdotuksen neljännessä perustelukappaleessa todetaan, että "tieteellisten tutkimusten mukaan luontotyyppien toipuminen pohjaa pitkin vedettyjen troolien aiheuttamista vaurioista on joko mahdotonta tai erittäin vaikeata ja hidasta".
- 148 Toisin kuin pohjatroolauksen vaikutusten osalta, joista on esitetty välitoimista päättävälle tuomarille niin riittävä näyttö, että sen perusteella voidaan katsoa, että vahinko, joka siitä voi aiheutua, on vakavaa ja korjaamatonta, jollei tällaista toimintaa valvota, riittävää näyttöä ei ole esitetty sen osalta, että muiden pyydysten, kuten troolien, jotka eivät ole kosketuksissa pohjan kanssa, verkkojen ja erityisesti pitkiensiimojen, käytöstä voisi aiheutua tällaista vahinkoa.
- 149 Kantaja väittää näiden muiden tehokalastusmenetelmien aiheuttavan oheisvahinkoja kalakannoille (joihin kuitenkin sovelletaan pyyntiponnistusjärjestelmää), mutta vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, joka kohdistuisi meriympäristöön sellaisenaan, ei ole näytetty toteen. Kantajan esittämä asiantuntijan raportti (hakemuksen liite 2) osoittaa, että vaikka kaikki teollisen kalastuksen tyypit aiheuttavat oheisvaikutuksia, verkkojen, jotka eivät ole kosketuksissa pohjan kanssa, ja pitkiensiimojen katsotaan aiheuttavan selvästi vähemmän vahinkoa kuin pohjatroolauksen, ja pitkiensiimojen katsotaan "aiheuttavan luontotyypeille vähäistä vahinkoa". Niin sanottua haamuka-

lastusta koskevat väitteet liittyvät pääasiallisesti kalakantojen säilyttämiseen eivätkä vahinkoon, jota aiheutuu ympäristölle sellaisenaan, ja ne on lisäksi ilmaistu yleisluonteisesti esittämättä tietoja vahingon vakavuudesta tai siitä todennäköisestä ajasta, jonka kuluessa tällaisesta vahingosta tulee vakava ja korjaamaton.

- 150 Kantajan viittaukset toteamuksiin, joita komissio on esittänyt troolausta koskevaan ehdotukseensa liittyvissä lehdistötiedotteissa, koskevat pohjatroolilla tai samankaltaisilla pyydyksillä harjoitettua kalastusta, eikä voida katsoa, että tämä toimitus olisi näissä tiedotteissa myöntänyt muuntyyppisten pyydysten käytön aiheuttavan haitallisia vaikutuksia.
- 151 Kantajan väitteet, jotka koskevat kiireellisyttä muiden pyydysten kuin pohjatroolien ja samankaltaisten hinattavien verkkojen osalta, on näin ollen hylättävä.
- 152 Pohjatroolauksen osalta neuvosto ja komissio myöntävät kuitenkin, että jollei sitä valvota, tämä pyydystyyppi todennäköisesti aiheuttaa vakavia ja korjaamattomia vahinkoja Azorien meriekosysteemille. Tämänkaltaiset vahingot ovat siinä mielessä korjaamattomia, että yleisen käsityksen mukaan niiden korjaaminen on mahdotonta tai hyvin vaikeaa.
- 153 Tämän vuoksi on tarpeen arvioida, aiheuttaako riidanalainen asetus vahingot varmasti ja välittömästi, jollei pyydettyjä välitoimia määrätä. Kantajan on näytettävä toteen tosiseikat, joiden vuoksi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa voidaan olettaa aiheutuvan (em. asia HFB ym. v. komissio, määräyksen 67 kohta ja em. asia Kreikka v. komissio, määräyksen 15 kohta).

- 154 On todettava, että — toisin kuin kantaja antaa ymmärtää — riidanalaisessa asetuksessa ei ole mitään, millä nimenomaisesti sallittaisiin troolaus tai estettäisiin neuvostoa tai komissiota toteuttamasta lisätoimenpiteitä tämänkaltaisen toiminnan torjumiseksi. Troolausta koskevalla komission ehdotuksella on nimittäin tarkoitus täydentää riidanalaista asetusta asettamalla erityinen troolauskielto muun muassa Azorien vesialueen osalta. Ehdotuksen mukaan asetusta N:o 850/98 muutetaan lisäämällä sen 30 artiklaan seuraava säännös:

”On kiellettyä käyttää aluksella pohjatroolia tai sen kaltaisia vedettäviä verkkoja, joilla kalastetaan merenpohjaa pitkin, [muun muassa Azoreilla].”

- 155 Tästä seuraa, että riidanalaisen asetuksen 3 artiklan, 5 artiklan 1 kohdan, 11 artiklan tai 13 artiklan täytäntöönpanon lykkääminen, jota kantaja on pyytänyt, ei merkitse pohjatroulauksen kieltämistä Azorien vesialueella, eikä siitä siis ole mitään hyötyä kantajalle. Ei ole näytetty toteen, että näillä säännöksillä olisi minkäänlaisia vaikutuksia troolaustoimintaan. Näiden säännösten täytäntöönpanon lykkääminen ei näin ollen selvästikään ole tarpeellista.

- 156 Kuten kantaja on itse todennut, troolauksen salliminen johtuu epäsuorasti vuoden 1995 asetusten kumoamisesta; näissä ei puolestaan ole käsitelty tätä kysymystä suoraan vaan vain kiertoteitse liittämällä pyydykset kalastusten määritelmiin. Riidanalaisen asetuksen 15 artiklan (jolla kumotaan vuoden 1995 asetukset) täytäntöönpanon lykkääminen on siis ainoa toimenpide, joka voisi vaikuttaa pohjatroulaukseen, koska se mahdollistaisi vuoden 1995 asetuksissa säädetyn järjestelmän ja siten Azoreilla harjoitettavaa pohjatroulausta koskevan epäsuoran kiellon soveltamisen jatkamisen.

- 157 On kuitenkin vaikea katsoa, että tällainen välitoimi tai muu toimi olisi tarpeen sen estämiseksi, että meriekosysteemiin kohdistuva vahinko toteutuisi kyseessä olevana aikana, koska YKP:n alalla on olemassa useita muita keinoja, jotka ovat oikeammassa suhteessa ja tarkoituksenmukaisempia ja jotka voidaan panna täytäntöön nopeasti ja tehokkaasti tällaisen vahingon estämiseksi.
- 158 Näitä keinoja ovat erityisesti kiireelliset toimenpiteet, joita komissio tai jäsenvaltiot, erityisesti Portugalin tasavalta, toteuttavat perusasetuksen 7 ja 8 artiklan perusteella; näissä säännöksissä sallitaan tällaisten toimenpiteiden toteuttaminen nimenomaan silloin, kun ”on olemassa näyttöä siitä, että kalastuksesta aiheutuu välittömiä toimia vaativa vakava uhka elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämiselle tai meren ekosysteemille”. Perusasetuksen 8 artiklan mukaisten toimenpiteiden kesto voi olla enintään kolme kuukautta ja 7 artiklan mukaisten enintään kuusi kuukautta, ja jälkimmäisten kestoja voidaan jatkaa kuudella kuukaudella. Näiden toimenpiteiden kesto on siis riittävä vahingon estämiseen, kunnes troolausta koskeva komission ehdotus hyväksytään, mikä todennäköisesti tapahtuu lyhyen ajan sisällä. Lisäksi on todettava, että asetuksen N:o 850/98 45 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan komissio tai jäsenvaltiot — viimeksi mainitut omassa lainkäyttövallassaan olevien vesialueiden osalta — voivat toteuttaa kiireellisiä toimenpiteitä, ”jos meren eliökantojen säilyttäminen vaatii välittömiä toimenpiteitä” tai ”jos tiettyjen lajien tai kalavesien säilyttämiseen kohdistuu vakava uhka, ja jos viivyttely aiheuttaisi vaikeasti korjattavissa olevaa vahinkoa”.
- 159 Istunnossa on ilmennyt, ettei kantaja ollut toiminut saadakseen aikaan tällaisia toimenpiteitä.
- 160 Lisäksi komissio on istunnossa todennut, että se valvoo tilannetta jatkuvasti ja että se on tarpeen vaatiessa valmis toteuttamaan tällaisia kiireellisiä toimenpiteitä.

- 161 Vastaavanlaisia toimenpiteitä on toteutettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa Darwin Moundsin osalta (syvänmeren koralliriuttojen suojelemisesta troolaamisen vaikutuksilta Skotlannin luoteispuolella 20 päivänä elokuuta 2003 annettu komission asetus (EY) N:o 1475/2003, EUVL L 211, s. 14). Troolausta koskeva komission ehdotus osoittaa, että komissio on tietoinen tilanteesta ja tarkastelee sitä jatkuvasti. Kyseisen ehdotuksen perusteluosassa todetaan, että "Azorien, Madeiran ja Kanariansaarten ympärillä sijaitsevalla yhteisön kalastusvyöhykkeellä on useita tunnettuja tai mahdollisia syvänmeren luontotyyppisiä, jotka ovat tähän asti säästyneet troolaukselta neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2027/95 määritellyn, kalavesille pääsyä koskevan erityisjärjestelmän ansiosta[, ja k]oska kyseisen järjestelmän soveltaminen päättyy vuonna 2004, on tärkeää varmistaa, että näitä alueita suojellaan jatkossakin yhteisön lainsäädännöllä". Koska esiin tuodut näkökohdat ovat komission tiedossa, on erittäin epätodennäköistä, että se vastustaisi tämänkaltaisten toimenpiteiden toteuttamista tai ettei se ryhtyisi toimenpiteisiin kaikenlaisten vahinkojen estämiseksi.

- 162 Pyydetty välitoimet eivät näissä olosuhteissa ole tarpeellisia, koska kantajalla on käytettävissään muita, tarkoituksenmukaisempia keinoja (ks. vastaavasti asia C-87/94 R, komissio v. Belgia, määräys 22.4.1994, Kok. 1994, s. I-1395, 40–42 kohta; em. asia Free Trade Foods v. komissio, määräyksen 59 kohta; asia T-306/01 R, Aden ym. v. neuvosto ja komissio, määräys 7.5.2002, Kok. 2002, s. II-2387, 109 kohta ja asia T-181/02 R, Neue Erba Lautex v. komissio, määräys 3.12.2002, Kok. 2002, s. II-5081, 105–110 kohta).

- 163 Edellä todetun perusteella välitoimista päättävä tuomari katsoo, ettei kantaja ole näyttänyt toteen, että pyydetty välitoimet ovat tarpeen meriekosysteemille aiheutuvan vakavan ja korjaamattoman vahingon estämiseksi.

— Kalakantoihin kohdistuva vahinko

- 164 Kalakannoille aiheutuvan vakavan ja korjaamattoman vahingon osalta kantaja väittää, että vuoden 1995 asetusten kumoamisen vaikutus ja riidanalaisen asetuksen

voimaantulo johtavat viimeistään 1.8.2004 alkaen pyyntiponnistuksen huomattavaan tehostumiseen, mikä aiheuttaa syvänmeren kalakantojen nopean ehtymisen tasolle, jolla ne eivät uusiudu.

165 On tärkeää erottaa kaksi kalakantojen tyyppiä eli tonnikalakanta ja syvänmeren kalojen kanta.

166 Tonnikalalan ja sen lähilajien osalta on selvää, ettei kantaja ole esittänyt riittävää näyttöä siitä, että pyydetyt välitoimet ovat tarpeen vakavan ja korjaamattoman vahingon estämiseksi.

167 Tonnikalalajit ovat laajasti vaeltavia kalalajeja, joita esiintyy erittäin laajoilla alueilla, eivätkä ne ole erityisesti sidoksissa Azorien vesialueeseen. Säilyttämistoimenpiteiden on katettava koko esiintymisalue laajan vaellusalueen huomioon ottamiseksi. Toimenpiteellä, jolla estetään tai vapautetaan pääsy tietyille 100 meripeninkulman vyöhykkeelle, ei ole merkitystä näiden lajien ehtymisen kannalta, koska ne ovat laajasti vaeltavia. Koska tonnikala ja sen lähilajit ovat laajasti vaeltavia, niitä suojellaan eri toimenpiteillä, kuten TAC:llä ja kiintiöillä, joita on 19.12.2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2287/2003 (EUVL L 344, s. 1) nojalla vahvistettu suurelle alueella Koillis-Atlantia. Myös ICCAT, johon yhteisö kuuluu, suojelee tonnikalaa ja sen lähilajeja, ja useimpien tonnikalalajien osalta on määrätty pyyntiä tai pyyntiponnistusta rajoittavia toimenpiteitä. On vielä todettava, että kantajan istunnossa esittämä väite, jonka mukaan tonnikalaa pyytävät alukset liikkuvat laajalla alueella ja estävät muita kalastajia pyytämästä syvänmeren kalakantoja, ei selvästikään tue kantajan käsitystä, jonka mukaan tonnikalakannat tai syvänmeren kalakannat ehtyvät.

- 168 Siltä osin kuin kysymys on syvänmeren kalakannoista, kantajan esiin tuomat seikat ovat tosiasioiden osalta monitahoisempia. Kantajan ei kuitenkaan voida katsoa näyttäneen toteen, että jollei välitoimia määrätä, ennen kuin pääasian kanne ratkaistaan, riidanalainen asetus sallii pyyntiponnistuksen sellaisen tehostamisen, että kalakannat ehtyvät siinä määrin, että kyse on vakavasta ja korjaamattomasta vahingosta, tai että tällainen vahinko on varma ja välitön.
- 169 On huomautettava, ettei kantaja ole näyttänyt toteen, että riidanalainen asetus johtaa tilanteeseen, jossa näiden lajien osalta sallitaan rajoittamaton pyyntiponnistus Azorien vesialueella. Kuten neuvosto, komissio ja Espanjan kuningaskunta toteavat, riidanalaisessa asetuksessa sekä vuoden 2002 asetuksissa päinvastoin säädetään tietyistä joukosta toimenpiteitä, joilla rajoitetaan syvänmerenlajeihin kohdistuvaa pyyntiponnistusta tai määrätään niille TAC:tä ja kiintiöitä.
- 170 Kuten kantaja myöntää, kahdelle syvänmeren lajille (mustahuotrakala ja pilkkupagelli) on siten määrätty asetuksen N:o 2340/2002 nojalla TAC:t ja erityiset kiintiöt. Tietyille joukolle syvänmeren kalalajeja, jotka luetellaan asetuksen N:o 2347/2002 liitteessä I, on määrätty tiukka yhteisönlaajuinen pyyntiponnistuksen rajoitusjärjestelmä. Tämä järjestelmä sisältää ankaria täytäntöönpano- ja valvontasäännöksiä, ja siinä valtuutetaan komissio tarkkailemaan tilannetta tiiviisti, niin että se pystyy toteuttamaan muita toimenpiteitä kaikkien sellaisten lajien osalta, joita sen mielestä uhkaa liikakalastus. On muistutettava, ettei nyt vireillä olevassa kanteessa ole riitautettu asetusta N:o 2347/2002.
- 171 On vielä todettava, että riidanalaisessa asetuksessa itsessään säädetään pyyntiponnistusta rajoittavasta järjestelmästä, joka koskee kaikkia niitä pohjakalalajeja, kaikki syvänmeren lajit mukaan lukien, jotka eivät kuulu jo asetuksessa N:o 2347/2002 säädetyn suojajärjestelmän alaisuuteen. Riidanalaisen asetuksen 3 artiklan mukaan tämä pyyntiponnistuksen rajoittaminen perustuu vuosien 1998–2002 historiallisiin keskiarvoihin. Riidanalaisessa asetuksessa siis asetetaan pyyntiponnistukselle yläraja pääasiallisesti tällä perusteella.

- 172 On huomautettava, että toisin kuin kantaja olettaa, on epätodennäköistä, ettei riidanalaisen asetuksen 11 artiklassa tarkoitettua soveltamisasetusta anneta 1.8.2004 mennessä eli siihen päivään mennessä, joka on ilmoitettu vuoden 1995 asetusten kumoamispäiväksi. Kantaja on todennut pelkäävänsä, että syntyy tällainen tilanne, joka johtaa ajanjaksoon, jolle on tunnusomaista oikeudellinen sääntelemättömyys, joka mahdollistaa rajoittamattoman pyyntiponnistuksen kyseisellä alueella. Kuten edellä on todettu, komissio on kuitenkin nyt antanut ehdotuksen soveltamisasetukseksi. Tässä ehdotuksessa määritellään jokaisen jäsenvaltion ja jokaisen ICES- ja CECAF-suuralueisiin perustuvan läntisten vesialueiden kalastusalueen osalta tarkat ja yksityiskohtaiset pyyntiponnistuksen enimmäistasot, jotka perustuvat jäsenvaltioiden toimittamiin tietoihin, joiden avulla pystytään laskemaan vuosina 1998–2002 toteutunut keskimääräinen vuosittainen pyyntiponnistus. Ehdotus on annettu 12.5.2004. Riidanalaisen asetuksen 11 artiklassa säädetyn mekanismin mukaan siinä tapauksessa, ettei neuvosto ole antanut soveltamisasetusta viimeistään 31.5.2004, komissio voi antaa sen viimeistään 31.7.2004. Komissio on istunnossa vahvistanut, että se voi tämän mekanismin perusteella antaa soveltamisasetuksen 31.7.2004 mennessä. On joka tapauksessa todettava, että riidanalaisen asetuksen 3 artiklassa asetetaan jäsenvaltioille pyyntiponnistuksen rajoittamista koskevia velvollisuuksia siinäkin tapauksessa, ettei soveltamisasetusta ole annettu. Oikeudellista sääntelemättömyyden tilannetta koskevaa uhkaa ei siten ole näytetty toteen.
- 173 Kantaja väittää kuitenkin, että riidanalainen asetus ja asetus N:o 2347/2002 mahdollistavat pyyntiponnistuksen tehostamisen Azorien vesialueella, koska niissä vahvistetaan pyyntiponnistuksen enimmäistasot laajoille alueille, jotka ulottuvat Azorien vesialueen ulkopuolelle. Kantajan mukaan tämä saattaa mahdollistaa suuremman pyyntiponnistuksen Azorien vesialueella 100 ja 200 meripeninkulman välisellä vyöhykkeellä. Sen mukaan nopeasti saavutettava kannattavuus, johon kalastajat uskovat Azorien vesialueen syvänmeren kalastuspaikkojen koskemattomuuden vuoksi, tekee todennäköiseksi, että pyyntiponnistus tehostuu tällä tavoin tällä alueella.
- 174 Kantaja on esittänyt espanjalaisten alusten toteuttamista yksittäisistä pyyntimatkoista tapauskohtaista näyttöä, joka osoittaa, että pitkälläsiimalla harjoitetulla tehokalastuksella saadaan erittäin suuria saalismääriä, jolloin yhdellä ainoalla

pyyntimatalla voidaan saada jopa seitsemän prosenttia yksittäisten lajien kuten limapäiden kokonaissaaliista. Porto de Abrigo on esittänyt samanlaista tapauskohtaista näyttöä, jonka mukaan Azorien vesialueella kalastaa nykyisin 58 espanjalaista alusta (vaikka niitä aikaisemmin oli keskimäärin neljä). Kantaja on istunnossa yrittänyt myös osoittaa, että teolliset pyydykset mahdollistavat sen, että alukset pystyvät käymään läpi suurimman osan Azorien vesialueesta hyvin lyhyessä ajassa eli enintään kolmessa kuukaudessa.

175 Sen enempää kantaja kuin väliintulijatkkaan eivät ole kuitenkaan esittäneet sellaista näyttöä, jonka perusteella väliitoimista päättävä tuomari voisi saada tarkan kokonaiskäsityksen vahingon, johon on vedottu, väitetyistä vakavuudesta ja kestosta. Kantaja ja väliintulijat eivät ole yrittäneet määrittää, miten ja missä määrin pyyntiponnistus kasvaa Azorien vesialueella, kun huomioon otetaan vuoden 2002 asetuksissa ja riidanalaisessa asetuksessa säädetyt rajoitukset, ja miten minkäänlainen pyyntiponnistuksen tehostuminen vaikuttaa kyseessä oleviin eri syvänmeren kalalajeihin pääasian kanteen käsittelyn ollessa kesken.

176 Kantaja nimittäin myöntää, ettei se voi tarkasti ennustaa, milloin uuden järjestelmän aiheuttamasta vahingosta tulee korjaamaton tai milloin kasvanut pyyntiponnistus vähenee uusiutumiskynnyksen alittavalle tasolle, mutta se arvioi, että nämä vaikutukset tuntuvat jo yhden kalastuskauden aikana ja joka tapauksessa niiden useamman kalastuskauden aikana, jotka kuluvat, ennen kuin pääasian kanne ratkaistaan.

177 Kantajan esittämät todisteet kuitenkin viittaavat siihen, että Uuden-Seelannin syvänmeren kalastukselle aiheutunutta vahinkoa mitataan pikemminkin vuosissa kuin kuukausissa. Tieteelliset raportit osoittavat lisäksi, että Atlantin keskiselänteen järjestelmään (johon Azorit kuuluu) kuuluvat, Azorien vesialueen ulkopuoliset alueet ovat useiden vuosikymmenten ajan olleet avoimna sääntelemättömälle syvänmeren kalastukselle. Vaikka tämä on johtanut kohde- ja sivusaalislajien vähenemiseen, kalakannat eivät ole selvästikään romahtaneet peruuttamattomasti.

Kantajan esittämässä asiantuntijalausunnossa todetaan esimerkiksi, että vaikka kalakannat ovat osoittautuneet herkiksi liikakalastukselle, saaliiden kehitys on melkein kaikilla tähän mennessä hyödynnetyillä alueilla ollut nopeaa niin, että aluksi saadut suuret saaliit ovat romahtaneet noin kymmenessä vuodessa pyynnin aloittamisesta (hakemuksen liite 2, s. 2–3).

- 178 On vielä todettava, että vaikka tieteellisissä raporteissa, joihin on vedottu (erityisesti hakemuksen liite 3), pelätään luontotyyppeihin kohdistuvaa peruuttamatonta vahinkoa ja annetaan ymmärtää, että tilanne on kestävyiden rajoilla, ne herättävät suurta epävarmuutta oletetun liikakalastuksen todennäköisten vaikutusten osalta. Raportissa (hakemuksen liite 3) todetaan myös, että asiankuuluvat indikaattorit "eivät viittaa siihen, että olisi olemassa pohjakalalajien liikakalastuksesta johtuvia ilmeisiä ongelmia", vaikka näiden lajien voidaan katsoa olevan tehokalastuksen kohteena. Raportissa todetaan lisäksi, että tiettyjen lajien osalta on havaittu sellaisia vuosittaisia vaihteluja, jotka "eivät vaikuta olevan pelkästään suoraa seurausta kalastuksen aiheuttamasta kuolleisuudesta ja joiden syytä ei vielä tunneta hyvin" (hakemuksen liite 3, s. 17). Raportissa todetaan myös, että "eräiden alueiden eli merenalaisten vuorten liikakalastuksen vaikutuksia ei vielä tunneta täysin, koska niiden dynamiikkaa ei ole tutkittu hyvin" (hakemuksen liite 3, s. 25).

- 179 Edellä esiin tuodun lisäksi on todettava, että kaksi niistä tieteellisistä raporteista (jotka ovat ICES:n ja STECF:n laatimia ja jotka ovat hakemuksen liitteinä 20 ja 21), joihin kantaja on tukeutunut osoittaakseen, että syvänmeren kalakantojen ehtyminen on todennäköistä, on laadittu ennen edellä mainittujen vuoden 2002 asetusten antamista. Nämä asetukset annettiin näihin raporteihin sisältyvien tieteellisten lausuntojen valossa siinä tarkoituksessa, että esitetty näyttö olisi otettu huomioon ja että sellaisten syvänmeren kalalajien osalta, joita liikakalastuksen arvioitiin uhkaavan, olisi otettu käyttöön pyyntiponnistusta rajoittava järjestelmä (ks. asetuksen N:o 2347/2002 toinen ja neljäs perustelukappale). Lisäksi on todettava, että nämä raportit eivät sisällä sellaista näyttöä, joka osoittaisi, että riidanalainen asetus tai samankaltainen järjestelmä johtaisi kalakantojen ehtymiseen. Raporteissa suositellaan yleisten periaatteiden hyväksymistä kalakantojen kestäväksi hallinnoi-

miseksi. Niissä ei puolleta järjestelmää, joka perustuisi pääsyräjoituksia koskeviin sääntöihin tai TAC:iden ja kiintiöiden yksinomaiseen käyttöön, vaan niissä pikemminkin suositetaan pyyntiponnistuksen hallinnointijärjestelmiä, mitä ohjetta neuvosto on noudattanut antaessaan vuoden 2002 asetukset ja riidanalaisen asetuksen, joilla kaikilla pyritään rajoittamaan pyyntiponnistusta.

180 Uudemman, 11.6.2004 julkaistun ICES:n raportin osalta kantaja itse toteaa 21.6.2004 tekemässään hakemuksessa, ettei siinä tuoda esiin yhtään uutta tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin liittyvää näkökohtaa. Raportissa toistetaan 2002 tehdyt päätelmät ja tuodaan esiin joitakin äskettäisiä tapahtumia. Vaikka ICES:n vuoden 2004 raportissa toistetaan vuonna 2002 ilmaistut huolet siitä, että syvänmeren lajit ovat haavoittuvia ja että niiden hyödyntäminen ei tapahdu kestäväällä tavalla, siinä myönnetään, että ”tällä hetkellä ei ole mahdollista antaa syvänmeren lajien yksittäisiä kalastusalueita koskevia neuvoja” (ICES:n vuoden 2004 raportti, s. 82). Raportissa otetaan kuitenkin myönteisenä kehityksenä huomioon uusimpien asetusten (kuten vuoden 2002 asetusten) antaminen ja tunnustetaan, että ”NEACF:n sääntelyalueella suositeltiin vuosien 2003 ja 2004 pyyntiponnistuksen jäädyttämistä ja [että] pyyntiponnistuksen hallinnointijärjestelmää sovelletaan yhteisön syvänmeren kalastusalueisiin”. Raportissa todetaan lisäksi, että äskettäin annettujen asetusten, joilla pyritään vakiinnuttamaan pyyntiponnistus tai vähentämään sitä, pitäisi ”parantaa kalakantojen tilaa tai ainakin hidastaa ehtymisvauhtia [mutta että] niiden tämänhetkisiä vaikutuksia kalakantoihin ei tällä hetkellä kuitenkaan voida ilmaista määrällisesti” (ks. ICES:n vuoden 2004 raportti, s. 83). Tästä seuraa, että ICES:n vuoden 2004 raportissa käsitellyt äskettäiset tapahtumat eivät osoita aikaisemman tilanteen huononemista eivätkä muuta kokonaiskuvaa. On erityisesti todettava, ettei sen enempää vuoden 2004 raportissa kuin vuoden 2002 raporteissakaan ole sellaisia todisteita riidanalaisen asetuksen vaikutuksista Azorien vesialueella, joiden perusteella voitaisiin katsoa, että pyydetty välitoimet ovat tarpeen sen estämiseksi, että tämän alueen kalakannoille aiheutuisi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa.

181 On myös huomautettava, että kantajan väite, jonka mukaan komissio itse asiassa myöntää, että riidanalaisella asetuksella on haitallisia vaikutuksia kalakantoihin, ei

pidä paikkaansa. Kantajan lainaamissa katkelmissa, jotka ovat otteita komission 3.2.2003 antamasta lehdistötiedotteesta, joka liittyi troolausta koskevaan komission ehdotukseen, viitataan yksinomaan vahingollisiin vaikutuksiin, joita pohjatrooleilla on meren luontotyyppeihin, eikä kalakantojen ehtymiseen.

- 182 Lopuksi on syytä tähdentää, että ne edellä esiin tuotuja näkökohtia vastaavat näkökohdat, jotka koskevat kaikkien meriekosysteemiin liittyvien ongelmien hoitamiseen tarkoituksenmukaisempien keinojen olemassaoloa, ovat yhtä relevantteja arvioitaessa kiireellisyyttä kalakantojen ehtymisen osalta.
- 183 Perusasetuksen 7 ja 8 artiklassa tai asetuksen N:o 850/98 45 artiklassa säädetyt kiireelliset toimenpiteet soveltuvat siten yhtä hyvin kalakantojen säilyttämiseen. Kantaja ei ole yrittänyt saada aikaan tällaisia toimenpiteitä, joten voidaan katsoa, ettei välitoimihakemus ole tarpeellinen. On lisäksi huomautettava, että asetuksella N:o 2347/2002 otetaan käyttöön tiukka valvontajärjestelmä, jonka perusteella komissio ja asianomaiset tieteelliset toimielimet pystyvät valvomaan tarkasti erityisesti syvänmeren lajien tilannetta. Komission on laadittava kertomus syvänmeren lajien yleisestä hallinnointijärjestelmästä ennen 30.6.2005 ja tehtävä neuvostolle ehdotuksia tarpeellisiksi muutoksiksi järjestelmään.
- 184 Näissä olosuhteissa on todettava, että koska kantajalla on käytettävissään muita, tarkoituksenmukaisempia keinoja ja koska yhteisön toimielimet valvovat tarkasti kyseessä olevaa tilannetta YKP:n muodostamassa yleisessä asiayhteydessä, pyydetty välitoimet eivät ole tarpeellisia (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Belgia, määräyksen 40–42 kohta; em. asia Free Trade Foods v. komissio; em. asia Aden ym. v. neuvosto ja komissio, määräyksen 109 kohta ja em. asia Neue Erba Lautex v. komissio, määräyksen 105–110 kohta).

— Azorien talouselämälle aiheutuva vahinko

185 Kantaja ja Porto Abrigo väittävät, että kalakantojen peruuttamaton ehtyminen vaarantaa Azorien kalastajien koko toimeentulon ja romahduttaa täysin Azorien talouselämän. Tämä väite liittyy edellä käsiteltyyn väitteeseen, joka koskee kalakantojen ehtymistä.

186 Joka tapauksessa on huomautettava, ettei sen enempää kantaja kuin Porto de Abrigokaan näytä riittävässä määrin toteen sitä, että ennen kuin pääasian kanne ratkaistaan, riidanalainen asetus aiheuttaa vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa Azorien kalatalousalalle, ja vielä vähemmän sitä, että tällaista vahinkoa aiheutuisi Azorien talouselämälle kokonaisuutena.

187 Niiden edellä tarkasteltujen väitteiden lisäksi, jotka koskevat kalakantojen ehtymistä, kantaja ei esitä sellaista riittävää näyttöä, jonka perusteella välitoimista päättävä tuomari voisi arvioida sitä, miten ja missä ajassa minkäänlainen ulkomaisten alusten pyyntiponnistuksen tehostuminen vaikuttaa Azorien kalatalousalan taloudellisiin etuihin.

188 On päinvastoin tarpeen katsoa, että riidanalaisessa asetuksessa säädetään edelleen 100 meripeninkulman alueesta, joka on varattu yksinomaan Azorien kalastajille sekä tonnikalan että syvänmeren kalalajien pyyntiä varten. Vaikka — kuten kantaja väittää — 31,4 prosenttia Azorien saaliista on peräisin 100 ja 200 meripeninkulman välisellä

alueella sijaitsevilta kalastusmatalikoilta, ei ole millään tavoin osoitettu, että vaikka koko tämä määrä varattaisiin nyt ulkomaisille aluksille, Azorien kalastajien eduille aiheutuisi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, ennen kuin pääasian kanne ratkaistaan. Sitäkin suuremmalla syyllä on katsottava, ettei kantaja ole osoittanut, että vaikutukset, jotka kohdistuvat Azorien talouselämään kokonaisuutena, olisivat sellaisia, että ne muodostaisivat vakavan ja korjaamattoman vahingon.

189 Tästä seuraa, että vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, jonka väitetään aiheutuvan Azorien kalatalousalalle, ei ole tällä hetkellä näytetty toteen.

190 Välimiehistä päättävä tuomari katsoo kaiken edellä todetun perusteella, ettei kantaja ole osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla, että riidanalainen asetus aiheuttaa vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa meriekosysteemille, kalakannoille tai Azorien kalatalousalalle tai että vahinko, jonka väitetään aiheutuvan, on varma ja välitön. Näin ollen ei ole näytetty toteen, että pyydytetyt välimiehistä ovat tarpeen, joten vaadittu kiireellisyysedellytys ei täyty.

191 Koska kantaja ei ole pystynyt osoittamaan, että pyydytetyt välimiehistä ovat tarpeen sen estämiseksi, että aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, ennen kuin pääasian kanne ratkaistaan, ei ole tarpeen tutkita, onko *fumus boni juris* -edellytys täyttynyt.

192 Kuten tämän analyysin alussa on todettu, on korostettava, että kun kaikki edellä todettu otetaan huomioon, intressivertailu ei ole tässä asiassa kantajalle myönteinen.

193 On selvää, että riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanon osittaisella lykkäämisellä olisi huomattavia vaikutuksia YKP:hen ja ulkopuolisiin; pyydetyt välitoimet ovat suhteettomia, kun otetaan huomioon tavoite, johon niillä pyritään, ja näiden toimenpiteiden hyväksymisellä puututtaisiin rajusti siihen laajaan harkintavaltaan, jota neuvostolla on YKP:n alalla. Välitoimista päättävä tuomari ei näissä olosuhteissa saa korvata neuvoston arviointia omalla arvioinnillaan muutoin kuin poikkeuksellisissa olosuhteissa, joille on ominaista erityisen painava *fumus boni juris* ja ilmeinen kiireellisyys, jotka puuttuvat tässä tapauksessa (ks. vastaavasti em. asia *Free Trade Foods v. komissio*, määräyksen 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

194 On erityisesti todettava, että pyydetyt välitoimet eivät ole tarpeen, jos otetaan huomioon, että on olemassa muita mahdollisia keinoja, jotka ovat tarkoituksenmukaisempia ja oikeammassa suhteessa, kuten komission tai jäsenvaltioiden YKP:n puitteissa toteuttamat kiireelliset toimet, ja ettei kantaja ole toiminut saadakseen aikaan tällaisia toimenpiteitä.

195 Näissä olosuhteissa välitoimista päättävä tuomari katsoo, ettei intressivertailu ole kantajalle myönteinen (ks. vastaavasti em. asia *komissio v. Belgia*, määräyksen 40–42 kohta; em. asia *Free Trade Foods v. komissio*, määräyksen 59 kohta, em. asia *Aden ym. v. neuvosto ja komissio*, määräyksen 109 kohta ja em. asia *Neue Erba Lautex v. komissio*, määräyksen 105–110 kohta).

196 Koska kiireellisyttä koskeva edellytys ei täyty ja koska intressivertailu on neuvostolle myönteinen, välitoimihakemus on hylättävä.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

- 1) **Porto de Abrigo — Organização de Produtores da Pesca CRL ja GÊ-Questa — Associação de Defesa do Ambiente hyväksytään väliintulijoiksi tukemaan kantajan vaatimuksia.**
- 2) **WWF — World Wide Fund For Naturen ja Seas at Riskin väliintulohakemus hylätään.**
- 3) **Välitoimihakemus hylätään.**
- 4) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 7 päivänä heinäkuuta 2004.

H. Jung

kirjaaja

B. Vesterdorf

presidentti